

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

19 maart 1997

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

DECREET TOEKENNING WAARBORG ALS VERLIESGARANTIE VOOR VERSTREKKEN VAN
RISICOKAPITAAL

RESOLUTIE OPTIMAAL INSCHAKELEN GEHANDICAPTEN IN ARBEIDSPROCES

MONDELINGE VRAGEN

Inhoud

Nr. 32

Woensdag 19 maart 1997
Morgenvergadering

Berichten van verhindering	1
Mededeling van de voorzitter	1
Ontwerp van decreet tot regeling van de toekenning van een waarborg als verliesgarantie voor het verstrekken van risicodragend kapitaal – 473 (1996-1997) – Nrs. 1 tot 7	
Algemene bespreking	1
Sprekers : de heren Eddy Schuermans, verslaggever, Paul Deprez, Jef Sleeckx, Karel De Gucht, André Denys, Carl Decaluwé, Robert Voorhamme, Emiel Verrijken, Joris Van Hauthem, Jean-Marie Bogaert, Jos Stassen, Jacques Laverge en Leo Cannaerts en minister Eric Van Rompuy	
Artikelsgewijze bespreking	20
Motie van orde	
Voorstel tot spoedbehandeling	25
Spreker: de heer Pieter Huybrechts	
Voorstel van resolutie van de heren Georges Cardoen, Johan De Roo en Bart Vandendriessche betreffende het optimaal inschakelen van mindervaliden in het arbeidsproces – 374 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 6	
Bespreking	26
Sprekers : de heren Paul Deprez, verslaggever, George Cardoen, Jacques Laverge, Jef Sleeckx, Jean-Marie Bogaert en Jos Stassen	
Regeling van de werkzaamheden	30
Bijlage	
Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over het taalgebruik van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest in de faciliteitengemeenten	32
Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de hervorming van de intercommunale verenigingen	34
Mondelinge vraag van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over het opvang en onthaalbeleid voor de Brusselse inwijkelingen vanuit Vlaanderen	35

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 10.03 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Carlos Lisabeth, Christian Van Eyken, Francis Vermeiren : gezondheidsredenen ;

Herman Candries, Herman Suykerbuyk : buitenslands ;

Vera Dua : ambtsverplichtingen.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

De voorzitter : Bij brief van 12 maart 1997 deelt de advocatenassociatie Bützler en Geinger mee dat, overeenkomstig artikel 2, 3° van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989, namens het Vlaams Parlement de gedeeltelijke vernietiging werd gevorderd van het decreet van 25 juli 1996 van de Franse Gemeenschap contenant l'ajustement du budget général des dépenses de la Communauté française pour l'année 1996.

ONTWERP VAN DECREET tot regeling van de toekenning van een waarborg als verliesgarantie voor het verstrekken van risicodragend kapitaal – 473 (1996-1997) – Nrs. 1 tot 7

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet tot regeling van de toekenning van een waarborg als verliesgarantie voor het

verstrekken van risicodragend kapitaal, waarvan het opschrift door de commissie werd gewijzigd als volgt : ontwerp van decreet tot regeling van de toekenning van een waarborg als verliesgarantie voor het verstrekken van risicokapitaal.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Schuermans, verslaggever, heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, de Vlaamse regering wil het vernieuwings- en veranderingsproces van de Vlaamse economie ondersteunen. Risicokapitaal is één van de hoekstenen van dit strategisch vernieuwingsbeleid. Zo is risicokapitaal essentieel voor beginnende en groeiende ondernemingen, maar ook voor bestaande ondernemingen die nieuwe, innovatieve activiteiten willen ontplooiën.

Zoals geweten, bestaat er in Vlaanderen een nood aan neutraal, risicodragend kapitaal. De doorstroming van de overigens omvangrijke spaargelden naar ondernemingen in Vlaanderen is beperkt. Er zijn niet alleen onvoldoende fondsen bij de institutionele beleggers, ook aan de vraagzijde zijn er hinderpalen. Uit angst voor een verlies aan zeggenschap wensen vele ondernemers hun kapitaal niet open te stellen voor derden.

Naar Nederlands voorbeeld stelt de Vlaamse regering voor een specifiek instrument uit te bouwen om aan die behoeften van KMO's inzake risicokapitaal tegemoet te komen. Indien investeringsmaatschappijen risicodragend kapitaal of achtergestelde leningen ter beschikking stellen van ondernemingen met maximaal honderd werknemers – naar een Europese definitie van kleine ondernemingen – voorziet de door dit decreet bepaalde garantieregeling dat bij een eventuele negatieve evolutie van een investering, bijvoorbeeld een falen, een recuperatie mogelijk is via het Vlaams Waarborgfonds. De eventuele verliezen zullen worden verrekend via het Expansiefonds voor Kleine Ondernemingen.

In de commissie voor Economische Aangelegenheden bestaat grote eensgezindheid over het principe om een initiatief in de voorgestelde vorm te nemen. Over de concrete invulling en de decretale vertaling van dit principe bestaan, ook na de behandeling in de commissie, meningsverschillen. Ik neem aan dat dit ongetwijfeld zal doorklinken in de uiteenzettingen van de verschillende fracties. Ik beperk me derhalve tot enkele discussiepunten.

Schuermans

Het belangrijkste discussiepunt betreft de concrete verliesgarantie die aan de kapitaalverstrekkers wordt toegekend. Het ontwerp van de regering voorziet een in de tijd stijgend garantiepercentage. De regering wordt daarin bijgetreden door een meerderheid in de commissie. Dit werd op die wijze ingebouwd omdat men meent dat kapitaalverstrekkers bij het begin van het project het risico relatief goed kunnen inschatten, terwijl dit veel minder het geval is na enkele jaren werking. Het risico stijgt dan, omdat men de evolutie op de markt niet steeds voldoende kan inschatten. Wanneer men investeert, moet men overtuigd zijn van de waarde van het project, zodat men een berekend risico neemt. Men krijgt echter een eventuele steun van de overheid in de moeilijkste periode, namelijk het derde, vierde en vijfde jaar : dan zou deze garantieregeling maximaal spelen.

De VLD-fractie verdedigde een ander standpunt, in die zin dat zij een in de tijd afnemende verliesgarantie voorstaat. Zij is immers van oordeel dat het risico op mislukken het grootst is bij het begin van de rit. Vergelijkbare verschillen in visie vinden we terug in de bepalingen over de samenstelling van het beheercomité van het Vlaams Waarborgfonds, dat de ingediende dossiers en de voorwaarden waaraan kapitaalverstrekkers moeten voldoen, moet beoordelen. De fracties hebben daarover verschillende standpunten ingenomen, maar dat zal ongetwijfeld nog aan bod komen.

Samengevat is de hoofdlijn van het in de commissie goedgekeurde ontwerp : participatiemaatschappijen investeren in kleine ondernemingen door hun aan de hand van een participatie of een achtergestelde lening een verliesgarantie of waarborg te verlenen. De bedoeling is om de onderneming start- of doorgroeimogelijkheden te geven voor toekomstgerichte activiteiten of procédés. De participatiemaatschappij moet voldoende gewapend zijn om deze rol met kennis van zaken op zich te nemen, en moet dat ook bewijzen. Ze staat de ondernemingen waar het kapitaal of de lening heen gaat, minstens een dag per maand bij.

De begunstigde onderneming verbindt zich ertoe de aanbevelingen van de Vlaamse Commissie voor Preventief Bedrijfsbeleid ernstig te nemen. Het beheercomité van het Vlaams Waarborgfonds beoordeelt zoals gezegd de aanvraag en beslist over de toekenning. De beslissing over de waarborg ligt dus bij dit comité en niet bij de regering.

Een participatie zal minstens 3 miljoen frank en maximaal 40 miljoen frank bedragen ; een achtergestelde lening minstens 5 miljoen frank en maximaal 40 miljoen frank. De maximale waarborg wordt bereikt in het derde, vierde en vijfde jaar van het project en bedraagt 50 procent voor een participatie en 30 procent voor een achtergestelde lening. Om te vermijden dat een onderneming enerzijds geniet van een goedkoop, en dus gesubsidieerd kapitaal en anderzijds wordt leeggezogen door een participatiemaatschappij, worden er zowel een minimum- als een maximumrendement opgelegd aan de participatie of achtergestelde lening.

Na een uitgebreide bespreking en heel wat amendementen, met een grote inbreng van verschillende commissieleden, werd het ontwerp goedgekeurd met acht stemmen voor bij vijf onthoudingen. Om de sterk geamendeerde tekst aan een bijkomende legistische controle te onderwerpen, werd besloten tot een tweede lezing. Deze stemming werd bevestigd met zes stemmen voor bij vijf onthoudingen.

Ik denk dat ik de mening van de aanwezige commissieleden vertolk als ik stel dat rond dit ontwerp veel en goed parlementair werk is geleverd en dat over de grenzen van de verschillende fracties heen een goede tekst is totstandgekomen, waar uiteindelijk ook niemand tegen heeft gestemd. Er zijn wel nuances die een algemene unanieme goedkeuring hebben verhinderd. Tot zover mijn verslag. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Deprez heeft het woord.

De heer Paul Deprez (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, als we de analyse maken van onze economie, hebben we het steeds over de hoge productiekosten en de noodzaak om de arbeidsverdringende brutoloonkosten te verminderen. Dit is zeer belangrijk, maar volstaat niet op zich. Onze economie heeft immers met nog andere handicaps af te rekenen, zoals een gebrek aan vernieuwing, de geringe aandacht voor ontwikkeling en onderzoek en een onvoldoende toegang tot risicodragend kapitaal.

Deze handicaps treffen vooral de KMO's, waarvan men nochtans algemeen aanneemt dat net zij moeten instaan voor groei en vernieuwing. Een arbeidskostenverlaging en een arbeidsherverdeling kunnen deels de werkgelegenheid gunstig beïnvloeden maar blijven, hoe belangrijk ze ook zijn, defensieve maatregelen.

Deprez

Het lijkt ons veel belangrijker om al het nodige te doen om de groei van de economie te bevorderen. Uit de studie van Coopers & Lybrand blijkt trouwens dat ondernemingen die de meeste inspanningen doen op het vlak van onderzoek en ontwikkeling, tegelijk zorgen voor de meeste groei, toegevoegde waarde en tewerkstelling.

Mag ik eraan herinneren dat uit een studie van professor Vuchelen blijkt dat het gedeelte Cooreman van de wet Cooreman-De Clercq 250 tot 350 miljard frank aan nieuw kapitaal zou hebben aangetrokken, waarmee 22.000 vennootschappen werden opgericht en 90.000 jobs werden gecreëerd of behouden bleven. In die context is het voorliggend ontwerp van decreet van principieel belang voor de ontwikkeling van een ruimere Vlaamse kapitaalmarkt. Het decreet biedt door het ter beschikking stellen van risicokapitaal vooral aan de KMO's een kans op groei en vernieuwing, en bevordert de ontwikkeling van participatiemaatschappijen. Wellicht kan het mede de aanzet geven voor een nieuwe cultuur van ondernemersrisico, een mogelijkheid om meer en beter te ondernemen.

In zijn beleidsbrief van 1995 heeft de minister reeds gewezen op de noodzaak van een initiatief om het verschaffen van risicokapitaal aan te moedigen. De minister was er vrij snel bij met zijn voorontwerp. Door de lange weg langs de Europese Commissie en allerhande adviesorganen heeft het echter nog heel wat tijd gekost vooraleer we het op onze tafel kregen. Vandaag is het uiteindelijk zover.

Het belang van dit decreet valt niet te onderschatten. Uit cijfers van de Belgian Venturing Association blijkt dat van de 49 miljard frank aan fondsen die ze in 1995 beheerde, slechts 240 miljoen frank werd geïnvesteerd in startende bedrijven. Het aandeel van de GIMV in de risicomarkt is groot, wat uiteraard geen verwijt is. Dat is immers juist de taak van de GIMV. Het wijst er wel op dat het privé-kapitaal het ietwat laat afweten. Nochtans heeft Vlaanderen geen gebrek aan kapitaal, maar wel aan investeringen en risicokapitaal. Vooral de KMO's hebben onvoldoende toegang tot de kapitaalmarkt. Dit wil zeggen dat starters geen kans hebben om het nodige kapitaal bijeen te brengen en dat de bestaande ondernemingen voor hun vernieuwingsinvesteringen te veel beroep doen op kredieten in plaats van op risicodragend kapitaal. De cultuur van risico's nemen, het ter beschikking stellen van en een beroep doen op risicokapitaal, is

bij ons onvoldoende ontwikkeld. Dit decreet kan die cultuur helpen doorbreken.

Een van de oplossingen om deze eerder rigide kapitaalmarkt open te breken is een goede waarborgregeling. Het is weliswaar niet de taak van de overheid om te ondernemen, maar wel om het ondernemingsrisico mogelijk te maken en aan te moedigen door in een gedeeltelijke waarborg te voorzien voor diegenen die risicokapitaal ter beschikking stellen. Een waarborgregeling voor participatiemaatschappijen, die risicokapitaal ter beschikking stellen van KMO's die op die manier start- en groeiomogelijkheden krijgen en toekomstgerichte activiteiten of procédés kunnen ontwikkelen, is dan ook de doelstelling van dit decreet.

Dat de kansen op succes reëel zijn, wordt bewezen door de ervaringen in Nederland. Een gelijkaardige waarborgregeling kwam er tot stand in 1981 en heeft voor een ware trendbreuk gezorgd. Niet alleen nam het aantal participatiemaatschappijen zienderogen toe, maar ook het aantal geslaagde nieuwe projecten steeg enorm. Enige tijd geleden heeft Nederland deze regeling afgeschaft. Ze had intussen haar doel bereikt, namelijk de verruiming van de kapitaalmarkt en het ontstaan van een wijd netwerk van participatiemaatschappijen. Dat willen we hier ook bereiken. Dit alles bewijst hoe belangrijk de stap is die we vandaag zetten. De risicodeling tussen participant en overheid is een fundamentele bijdrage tot versterking van de groei-kracht van de Vlaamse economie.

Het is verheugend vast te stellen dat alle fracties akkoord gaan met de doelstelling en de grote lijnen van het ontwerp. Er werd trouwens in de commissie volgens de oude goede parlementaire traditie met alle fracties samengewerkt. Het ontwerp werd na overleg en vele amendementen aangepast en hopelijk ook verbeterd. Het was een voorbeeld van constructieve samenwerking. Het is evident dat het niet perfect is : het is zeer nieuw. Het is echter wel belangrijk om te starten en ervaring op te doen, zodat het ontwerp waar nodig kan worden aangepast.

Men kan discussiëren over de graad en de timing van de risicodekking, namelijk 30 percent het eerste jaar, 40 percent het tweede jaar en 50 percent het derde, vierde en vijfde jaar, of helemaal omgekeerd. Wellicht is het beter de klemtoon te leggen op het derde, vierde en vijfde jaar : het economische risico weegt zwaarder door vanaf het derde jaar. Het weegt in ieder geval zwaarder door dan het beslissingsrisico bij de start.

Deprez

Men kan van mening verschillen over de opportuniteit van de voorkeursbenadering van een participatie op een achtergestelde lening. Aangezien het echter in essentie gaat over de bevordering van het echte risicodragend kapitaal, lijkt het onderscheid ons verantwoord. Men kan stellen dat de minimumparticipatie van drie miljoen frank te hoog is en het maximum van veertig miljoen frank te laag is. Dit is echter niet zo belangrijk : na ervaring in de praktijk, kan alles nog worden aangepast. We vinden het wel belangrijk dat enerzijds de doelgroep van de participaties niet te stringent en verwarrend wordt omschreven zoals in de oorspronkelijke tekst, maar dat anderzijds de waarborg duidelijk voorbehouden en beperkt blijft tot drie groepen van ondernemingen : de starters, de groeiers en de vernieuwers. Dit trio vormt immers de basis voor de versterking van de Vlaamse concurrentiekracht.

Vervolgens wil ik nog het belang onderstrepen van het Vlaams Waarborgfonds dat de waarborgen al dan niet zal toekennen. Dit is een delicate opdracht die heel wat professionaliteit vereist. Het gevaar voor belangenvermenging moet uitdrukkelijk worden vermeden. Te gelegener tijd zou in de commissie de werking van dat Vlaams Waarborgfonds geëvalueerd moeten worden.

Tot slot wil ik u meedelen dat onze fractie dit ontwerp met volle overtuiging zal goedkeuren : het biedt de kans om offensief mee te werken aan de groei van de economie en de werkgelegenheid. Ondernemen en risico's nemen zijn uiterst belangrijk. Zonder deze twee factoren bestaat er geen kans op duurzame welvaart en werkgelegenheid. We zullen het ontwerp dan ook goedkeuren.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, wij staan positief tegenover dit ontwerp over de verliesgarantie voor het verstrekken van risicokapitaal, omdat we denken dat het kan bijdragen tot de versteviging van de markt van risicokapitaalverschaffing in Vlaanderen. De Vlaamse economie heeft immers bijzonder veel nood aan investeringen in innoverende bedrijven. Die bedrijven moeten ervoor zorgen dat we ook in de eenentwintigste eeuw kunnen meespelen. We zijn een kleine economie, maar dat hoeft niet per se een nadeel te zijn. We moeten er wel in slagen om in een aantal toekomstgerichte niches een belangrijke speler te zijn. Die niches liggen in de nieuwe sectoren en in de grensverleggende innovaties in de traditionele sec-

toren. Het decreet over de verliesgarantie kan een rol spelen in het versterken van de markt voor risicokapitaalverschaffing in Vlaanderen, een markt die noodzakelijk is om aan dit soort projecten een basis te geven.

Die rol mag evenwel niet worden overschat. Het decreet kan wel drempelverlagend werken. Een aantal bestaande en nog op te richten instellingen, en een aantal personen die men wel eens de wealthy individuals noemt en die in de VS toch een belangrijke bijdrage inzake innoverend kapitaal leveren, kunnen door dit decreet over de streep worden getrokken. Dat is onze hoop en onze verwachting.

Een eerste vaststelling is dat in Europa – en Vlaanderen vormt hierop geen uitzondering – in het algemeen te weinig wordt geïnvesteerd. In het bijzonder wordt er te weinig geïnvesteerd in innoverende sectoren en in startende bedrijven. In de VS is 37 percent van de investeringen early stage, in Europa is dat amper 7 percent. In de VS gaat 41 percent van het venturekapitaal naar technologie, in Europa 12 percent. De verschillen zijn gigantisch. Waarom is dat zo ? Zonder de ambitie te hebben dit complexe probleem te doorgronden, geef ik toch een paar aanzetten.

Ik begin met de aanbodzijde, de markt voor venturekapitaal. Die markt is in de VS veel meer ontwikkeld dan hier, niet alleen wat betreft de fondsen, maar ook wat betreft de knowhow en de analisten. In de VS analyseren analisten voortdurend de nieuwe sectoren en bedrijven. Een doorsnee investment banker in New York heeft 100 tot 150 analisten in dienst. Per sector zijn tien à vijftien mensen voortdurend bezig met het volgen van de marktevoluties. Zij detecteren de bedrijven met echte toekomstkansen, waardoor die bedrijven sneller op de beurs kunnen komen en kapitaal aantrekken. Er is dus een hele cultuur nodig. Ik geef toe dat Vlaanderen binnen de Europese context vrij goed scoort qua marktontwikkeling voor venturekapitaal. We hangen zeker niet aan de staart van het peloton.

Wie komt er in aanmerking om dit kapitaal te verschaffen ? Theoretisch zijn dat banken, participatiemaatschappijen, pensioenfondsen en wealthy individuals. In de praktijk doen de participatiemaatschappijen, de wealthy individuals en de pensioenfondsen al het werk. De Belgische banken zijn immers niet geneigd om veel risico's te nemen. Ze zijn trouwens aan zeer stringente beperkingen onderworpen. Pensioenfondsen hebben we nauwelijks. Daarvan moet dringend werk worden

De Gucht

gemaakt. Pensioenfondsen veronderstellen een kapitalisatie in de pensioenvorming. Via deze fondsen kunnen op korte termijn grote sommen worden verzameld. Daarvan kan dan een beperkt gedeelte in risicovolle investeringen worden gepompt, wat trouwens een Europese verplichting is.

Dit is ook beperkt, wat ook normaal is wegens de risico's. De pensioenfondsen hebben dus zeker een roeping in dit dossier. Ik hoop dat we er in de toekomst werk van kunnen maken. Het standpunt van mijn partij hieromtrent is voldoende bekend. Diegenen die in Amerika investeren in risicovolle investeringen, zijn dikwijls mensen die al eens aan de bak gekomen zijn als eigenaar of belangrijke aandeelhouder van een bedrijf. Ze investeren het geld dan in nieuwe risicovolle investeringen. In Vlaanderen heb ik de indruk, mijnheer de minister, dat diegenen die eens langs de kassa passeren, achteraf proberen zo weinig mogelijk risico's te nemen. Ook daar zien we een verschil in cultuur.

Dan zijn er de participatiemaatschappijen. Een aantal participatiemaatschappijen die afhangen van banken blijven in grote mate in gebreke en beperken zich tot de minder risicovolle investeringen, die zich situeren in de portefeuille van hun eigen bank. Een aantal banken zijn er bijna definitief mee gestopt of hebben hun risico afgebouwd. Wat betreft de participatiemaatschappijen en de risicovolle investeringen die maar op langere termijn rendement kunnen geven, zijn we in Vlaanderen in de praktijk aangewezen op de GIMV en stilaan ook op enkele buitenlandse participatiemaatschappijen, Nederlandse bijvoorbeeld, die trachten actief te worden in Vlaanderen. Ik zou toch ten opzichte van de GIMV een kanttekening willen plaatsen en een aantal vragen willen stellen.

Er is het verhaal over de beursgang van de GIMV. U weet dat we sinds jaar en dag vanuit de VLD een groot voorstander zijn van een privatisering van de GIMV. Voor ons houdt dat in dat het aandeel van de overheid onder de 50 percent moet dalen. Dat is elementair in het privatiseren van dit instituut dat in het verleden trouwens een niet onbelangrijke bijdrage heeft geleverd voor de Vlaamse economie en dat in de toekomst ook moet doen.

We stellen ons evenwel vragen of de beursgang daar de meest aangewezen weg voor is. Wanneer de weg van de beursgang gekozen wordt, moeten er zeer duidelijke engagementen en verzekeringen komen voor de toekomst. De taak van de GIMV

bestaat er namelijk in te investeren in risicovolle ondernemingen en toekomstgerichte projecten, waar men lange tijd aanwezig moet blijven vooral eer er een return is die op de koop toe dikwijls onzeker is. Die taak moet de GIMV kunnen blijven verzekeren.

Als de GIMV na een beursgang een participatiemaatschappij wordt die geen risico's meer neemt, dan vraag ik mij af wat op dat ogenblik het nut van de GIMV nog is. Dan kan men beter de hele portefeuille in eenmaal verkopen en het geld incasseren. Laat ons stellen dat dit grosso modo vijftig miljard frank bedraagt en dat we er dan totaal nieuwe dingen mee gaan doen. Als we dat vehikel willen behouden, en dat is onze optie, dan moet men dat ook op zodanige wijze doen dat de privatisering samengaat met het versterken van het engagement van de GIMV ten opzichte van innoverende bedrijven.

In die context, mijnheer de minister, zou ik u willen vragen hoe het zit met die beursgang. We lezen daar de meest verwarrende berichten over. Minister Demeester ontkent dat soms. Maar als ministers iets ontkennen is er soms ook iets van waar. We vernemen dat ze de GIMV wil afromen, dat ze de fondsen wil binnenrijven en op een andere manier gaan gebruiken. Er zijn geruchten dat financiële groepen die niet totaal van politieke bindingen verstoken zijn, een begerig oog laten vallen op dit kleinood.

De houding van de regering zelf is niet duidelijk. Men heeft de beursgang op een bepaald ogenblik in de koelkast gestopt omdat het niet duidelijk was wat de strategie voor de toekomst van de Vlaamse regering zou zijn met de GIMV. Het gaat niet alleen over de strategie van de GIMV, maar van de Vlaamse regering, want die is meerderheidsaandeelhouder.

Welk statement zal de Vlaamse regering doen ten opzichte van de GIMV ? Wat zal haar toekomstige politiek zijn betreffende de aandelen die de regering in de GIMV zal behouden ? Heeft men gedacht aan alternatieve strategieën waarbij men het aandeelhouderschap, ook internationaal, zou kunnen verspreiden, zodat niemand een meerderheidspositie zou kunnen bereiken ? Het aandeel van de overheid zou dan onder de 50 percent kunnen zakken, maar Vlaanderen zou de referentie-aandeelhouder blijven, zodat de GIMV een uitkijkvenster op de rest van Europa en op de wereld zou kunnen worden. Op welke manier gaat men garanderen dat als er een beursgang komt, de GIMV kan blijven investeren in innoverende maatschap-

De Gucht

pijen ? Hoe zal men garanderen dat de GIMV de PGS'en, de Lernout en Hauspies en de Telenetten van deze wereld kan blijven ondersteunen en zich niet uit een schrikreactie van de beurskoers zou terugplooiën op minder risicovolle machtssegmenten ?

De beurskoers zal toch een ontwikkeling moeten ondergaan. Men zal moeten bewijzen dat men jaarlijks een bijna te voorspellen winstpercentage kan behalen en dat het rollercoastereffect dat men nogal eens bij participatiemaatschappijen aantreft, niet zal plaatsvinden. Het is dan ook geen toeval dat er praktisch geen participatiemaatschappijen op de beurs worden genoteerd en dat er soms zelfs van de beurs worden gehaald omdat ze totaal onbestuurbaar zijn. Dat heeft te maken met de aard van die participatiemaatschappijen. Ze kunnen de bedrijven waar ze inzitten, niet voldoende sturen. Denken wij maar aan het ogenblik en de omvang van een return in Lernout en Hauspie en PGS. Het zou overdreven zijn om te stellen dat zelfs de GIMV een dergelijke evolutie kon voorspellen.

Een tweede punt betreft de vraagzijde. Men moet durven toegeven dat er eigenlijk een schrijnend gebrek aan goede projecten is, zeker in de innoverende sectoren. Het aantal projecten in de Verenigde Staten van Amerika is veel groter. Daar worden ze vlugger gedetecteerd, en bijgevolg ook vlugger op de markt gegooid dan in Europa, wat zeker ook voor Vlaanderen geldt. Bij ons blijven goede projecten dikwijls opgesloten in familiale kapitaalstructuren van bedrijven en in de labo's van universiteiten. We zien een aantal mensen naar het buitenland vertrekken om daar nieuwe bedrijven op te richten. Om het daar waar te maken, moeten ze risico's nemen, die zich dikwijls uitstrekken naar hun volledige privé-vermogen. Die bereidheid om risico's te nemen, is ook enigszins een cultureel probleem.

In de diepte is bijzonder veel werk aan de winkel. Is het zo onjuist dat er voor goede projecten geld aanwezig is ? Mijn antwoord is alvast bevestigend : voor goed uitgebalanceerde, innoverende projecten is er wel degelijk geld aanwezig.

Ik keer nu terug tot het specifieke voorstel. Alle baten helpen, dus moet deze verliesgarantie een kans krijgen. Dat verdient ze vooral omdat het ontwerp van decreet na behandeling in de commissie zeer indringend is gewijzigd. Het ontwerp dat nu voorligt, is voor de helft het werk van de regering

en voor de andere helft dat van de commissie voor Economie en Werkgelegenheid. Ik zeg dit niet om aan recuperatie te doen. Integendeel, deze werkwijze kenmerkt juist een volwassen democratie. De regering heeft de wijsheid niet in pacht, het parlement evenmin, maar als we samenwerken, hoeft het resultaat niet noodzakelijk minnetjes te zijn.

Mijnheer de voorzitter, het ontstaan van dit ontwerp zegt veel meer over de nieuwe politieke cultuur dan de donderdagconclaven rond de ronde tafel van het Uitgebreid Bureau, waarboven symbolisch een kunstwerk hangt in de vorm van een gigantische klaroen. Voorlopig komt er helaas weinig klaroengeschal uit.

De oppositie heeft een belangrijke inbreng gehad. Er zijn tientallen amendementen van de VLD aangenomen. Belangrijker is echter dat de tekst opmerkelijk verbeterd is.

De heer Jef Sleetckx : Daar dient een commissie voor.

De heer Karel De Gucht : Dat zeg ik net.

De heer André Denys : De ervaring die u met deze minister gehad hebt in de commissie voor Economie is toch wel anders dan de ervaring die ik had met dezelfde minister in de commissie voor Media.

De heer Karel De Gucht : Dat is een kwestie van aanpak.

De heer André Denys : Ja, maar bij ons bleek het toch onmogelijk om dingen waarover men het principieel eens was, in de tekst te laten opnemen.

De voorzitter : Het ging wel om twee verschillende ministers.

De heer André Denys : Helemaal niet !

De voorzitter : Toch wel. Het ging over de minister van Media en de minister van Economie.

De heer Karel De Gucht : We hebben misschien te maken met doctor Jekyll en mister Hyde.

Minister Eric Van Rompuy : Misschien is de heer De Gucht meer bereid tot compromis terwijl u, mijnheer Denys, alles nogal ideologisch benadert. Dat is een verschil in cultuur.

De heer Karel De Gucht : Dit is wel de eerste keer dat men mij zegt dat ik bereid ben tot compromis.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Het feit dat we in de commissie voor Media geen compromis hebben bereikt, mijnheer Denys, is misschien te wijten aan het feit dat de VLD-fractie in één amendement gewoon één miljard frank extra vroeg uit de begroting.

De heer Karel De Gucht : Ik wil naar aanleiding van dit ontwerp nog iets zeggen over het dossier van de werkgelegenheid.

Zoals ik reeds zei, is de tekst opmerkelijk verbeterd. De aandacht wordt nu vooral gericht op het verstrekken van risicokapitaal dat de onderneming start- en groeimogelijkheden moet geven met het oog op toekomstgerichte activiteiten. We zijn erin geslaagd een tekst te brouwen waarmee alle fracties zich akkoord hebben verklaard en die heel duidelijk dit aandachtspunt belicht, in tegenstelling tot de verwarrende tekst die we van de regering hadden gekregen.

Toch blijven we op een paar punten op onze honger zitten, onder andere op het vlak van het degressieve karakter van de dekking en de samenstelling van het waarborgfonds. Ons inziens sluit degressieve dekking beter aan bij de economische realiteit. Als men ervan uitgaat dat in een bedrijf al het geld wordt geïnvesteerd op het ogenblik van de opstart, is het misschien juist dat in het derde jaar van de investeringen het risico het grootst is. In werkelijkheid echter wordt het risicokapitaal in schijven aangebracht. Het grootste deel zal bijvoorbeeld worden geïnvesteerd in het derde jaar, omdat het bedrijf op dat moment zijn doorbraak moet realiseren, zonder te weten of dit ook gaat lukken. Dat is evident, anders zou er geen risico zijn.

De kabinetschef van de minister, hoogleraar Daems, is er met al zijn academische geschriften niet in geslaagd mij van het tegendeel te overtuigen. Ik stel mij trouwens de vraag of het niet aangewezen zou zijn om gedurende de hele periode van risicodekking het percentage op 50 percent te stellen.

Een tweede punt, waar wij principieel een veel groter belang aan hechten, is de samenstelling van dat Waarborgfonds. Daarbij moet te allen prijze het gevaar van belangenvermenging worden uitgesloten. Wij hebben op dat punt een amendement ingediend met de specifieke vermelding dat de leden geen band van afhankelijkheid mogen hebben met de participatiemaatschappij en niet mogen deelne-

men aan de beraadslagingen en beslissingen van het dossier waarin zij betrokken partij zijn.

Wat was de oorspronkelijke bedoeling van de regering? In het regeringsontwerp stond dat de participatiemaatschappijen zouden zijn vertegenwoordigd. Daar is men van afgestapt, maar men heeft helemaal geen duidelijkheid verschaft of dit nu ook betekent dat de participatiemaatschappijen niet zullen vertegenwoordigd zijn. Met andere woorden: het staat niet vast of in het fonds mensen zullen zetelen die een band van afhankelijkheid hebben met de participatiemaatschappij.

Daarover bestaat geen duidelijkheid bij de regering, maar wel bij de SP. Want eigenlijk pleit de SP ervoor dat de participatiemaatschappijen – en dan zeer concreet de openbare, zoals de GIMV – in het Waarborgfonds zouden zijn vertegenwoordigd. Ik vind daarentegen dat men duidelijk moet bepalen dat dit Waarborgfonds moet worden samengesteld uit onafhankelijke mensen. Uiteraard moeten ze hun vak kennen, maar zo zijn er genoeg. Als ze echter niet onafhankelijk zijn, dan dreigt het Waarborgfonds een loket te worden waar men tot afspraken komt in de zin van: zoveel garanties voor de GIMV, zoveel garanties voor die participatiemaatschappij, enzovoort. Dan zou men daar opnieuw aan de verdeling van de pot werken, terwijl het juist de bedoeling moet zijn de goede projecten die een toekomst hebben en een bijdrage kunnen leveren aan onze Vlaamse economie, te ondersteunen. Ik doe een beroep op de CVP om dit amendement duidelijk te ondersteunen, en zo te onderschrijven dat in het Waarborgfonds mensen moeten zitten die hun vak kennen en bekwaam zijn, maar ook voldoende onafhankelijk zijn om al deze dossiers op hun waarde en niet op hun herkomst te beoordelen.

Nu we het toch over de SP hebben, vraag ik me trouwens af of die fractie dit ontwerp eigenlijk wel een warm hart toedraagt. De middelen zijn immers beperkt: maximaal 800 miljoen frank dekking in het eerste jaar. Het geeft mij een beetje de indruk dat de SP zich heeft laten passeren omdat ze niet anders kon, maar er eigenlijk niet achterstaat. Dat is ook tijdens de behandeling in de commissie vrij duidelijk geworden. Op een bepaald ogenblik bood de regering geen volledige duidelijkheid meer over de vraag of de dekking nu op het geheel dan wel op 50 percent sloeg. Ook de minister en zijn kabinetschef deden dat niet. Toen de heer Voorhamme – attent, zoals meestal – zich realiseerde dat dit wel eens een verdubbeling van het budgettaire engagement kon inhouden, werd de verdere behandeling van dit punt prompt naar de volgende vergadering

De Gucht

verschoven. Leden van de SP en in het bijzonder u, mijnheer Voorhamme, u bent op zijn zachtst uitgedrukt een koele minnaar van dit ontwerp. Als u wilt overschakelen naar een andere temperatuur, dan mag u dat nu gerust doen.

De voorzitter : De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme : De heer De Gucht zoekt hier wellicht meer achter dan er eigenlijk achter zit. Mijnheer De Gucht, als bij de behandeling in commissie van een ontwerp of een voorstel van decreet blijkt dat de budgettaire impact van het betrokken decreet fundamenteel anders zou kunnen zijn dan oorspronkelijk vooropgesteld, moet daarover eerst duidelijkheid worden gecreëerd. Zo eenvoudig is dat. Ik heb dus bij het voorval dat u aanhaalt, van de regering duidelijkheid gevraagd, opdat bij de verdere behandeling alle commissieleden nauwkeurig op de hoogte zouden zijn van de precieze impact van het discussie-onderwerp. Dat is toch de logische gang van zaken. Anders had er verwarring kunnen ontstaan en had in de bespreking van dit ontwerp-decreet een verborgen agenda kunnen meespelen. Meer hoeft u daar niet achter te zoeken.

De heer Karel De Gucht : Mijnheer Voorhamme, ik had wel begrepen dat u daaromtrent duidelijk wou zijn. U wou vooral duidelijkheid scheppen omtrent het feit dat het geen centiem meer zou kosten dan wat u in de politieke onderhandelingen had afgesproken.

Mijnheer de voorzitter, wij zullen in ieder geval het ontwerp goedkeuren. We mogen echter niet op onze lauweren rusten. Er is in Vlaanderen nog bijzonder veel werk om een dynamische markt voor risicokapitaal tot stand te brengen, zowel aan de aanbodzijde als aan de vraagzijde. Zo is er het probleem van de pensioenfondsen. Dit hangt samen met de progressieve invoering van de kapitalisatie in de sector van de pensioenen. Op termijn is dit een zeer belangrijke problematiek.

Voorts is er ook de vraag wat we doen met de huidige instrumenten. Wat doen we om greep te krijgen op de toekomstige ontwikkelingen van de Vlaamse economie ? Verankeren is immers een op het verleden gerichte strategie, greep krijgen op de toekomstige ontwikkelingen is een toekomstgerichte strategie. In dit verband is het Tractebel-dossier zeer belangrijk. Daarover hebben we deze week in de commissie voor Werkgelegenheid en

Economische Aangelegenheden nog een zeer interessante discussie gehad. De heer Voorhamme was het toen grotendeels met mij eens. In dit dossier neemt minister Van Rompuy zijn wensen voor werkelijkheid. Hij hoopt dat de aanwezigheid van een paar betrouwbare Vlamingen in het comité restreint ervoor zal zorgen dat de Vlaamse belangen in dit dossier aan bod komen.

Mijnheer de minister, ik verwijs naar de verklaringen van de voorzitter van Tractebel, de heer Bodson, die vandaag in de Financieel Economische Tijd terug te vinden zijn. Hij zegt het volgende – en ik citeer : over de geplande fusie van de Compagnie de Suez, de grootmoeder van Tractebel, en de Franse nutsgroep Lyonnaise des Eaux, had Bodson niets te zeggen. Die fusie bedreigt zijn operationele onafhankelijkheid. Ik ben inderdaad bij eerste minister Dehaene geroepen, zegt Bodson. Meer zeg ik niet. Ik zit in de hoek en spreek met mijn bazen. Ik ben slechts een bediende, zoals iedereen op zijn niveau van competentie. Einde citaat.

U kunt toch moeilijk beweren dat de heer Bodson iemand is die een natuurlijke bescheidenheid uitstraalt ? Ik zeg dit om de volgende reden. Het bod dat Tractebel op Powerfin doet, is waarschijnlijk de prelude voor de fusie tussen Suez en Lyonnaise des Eaux, waardoor de volledige Vlaamse nutssector onder Franse controle zou komen te staan. Deze nutssector is voor de toekomstige ontwikkeling van de Vlaamse economie bijzonder belangrijk.

Daarom hebben we een met redenen omklede motie ingediend waarin we de Vlaamse regering vragen om op zeer korte termijn de federale regering op dit punt voor haar verantwoordelijkheid te plaatsen. We vragen om op zeer korte termijn van de federale regering te eisen dat er binnen Tractebel inderdaad een zogenaamde golden share zou komen, waardoor de Vlaamse overheid – in samenspraak met de federale overheid – een vetorecht zou krijgen inzake een aantal weinig wenselijke richtingen die Tractebel zou kunnen inslaan op het ogenblik dat ze in de directe greep van de Franse groep Lyonnaise des Eaux komt. Trouwens, u wilt voor de Vlaamse economie een toegevoegde waarde zoeken in de internationale activiteiten van Tractebel, die worden ontplooid via Powerfin. Die internationale activiteiten zouden totaal ondergeschikt worden aan de strategie van Lyonnaise des Eaux, ja wellicht naar Frankrijk worden overgeheveld.

Het dossier over de verliesgarantie is een klein maar belangrijk dossier. We zullen zeker onze

De Gucht

goedkeuring geven aan dit dossier. Onze aandacht mag echter niet verslappen. Onze zwakheden op een aantal vlakken moeten we realistisch blijven inschatten. We moeten dus kijken op welke manier we wél iets kunnen doen. Een aantal betrouwbare Vlamingen in een directiecomité van een belangrijke nutsgroep plaatsen, is niet echt de juiste manier. Veel beter is het om op de gepaste ogenblikken, zowel op Vlaams als op federaal niveau, krachtdadig op te treden. (*Applaus bij de VLD*)

De voorzitter : De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil een kort betoog houden. Er is al veel gezegd door de verslaggever over de uitstekende bespreking in de commissie, die aan de behandeling van dit ontwerp in deze plenaire vergadering is voorafgegaan.

Eerst en vooral is iedereen het erover eens dat de Vlaamse economie zo goed mogelijk gebruik moet maken van de troeven waarover we beschikken. De zwakten waarmee we te maken hebben moeten we kennen, we moeten eraan remediëren en trachten er niet voortdurend over te struikelen. We moeten een strategische visie ontwikkelen voor onze Vlaamse economie.

Als we het hebben over troeven, is het duidelijk dat onze belangrijkste troef ons human capital is. Er is een grote creativiteit, zowel aan de top bij de beste ingenieurs en onderzoekers als op de werkvloer. Een van onze belangrijkste zwakten daarentegen is dat we niet in staat zijn dit human capital voldoende te ontsluiten. We maken niet genoeg gebruik van de troeven die we in huis hebben.

Er zijn twee redenen waarom we er niet aan toekomen dit human capital te ontsluiten. De eerste reden is dat de investeerders blijkbaar te schuw zijn voor het nemen van risico's. Dit heeft te maken met de manier waarop dit kapitaal gestructureerd is, maar ook met een zekere mentaliteit. We kunnen wachten tot de mentaliteit zich wijzigt, waardoor intussen heel wat kansen voorbijgaan, of proberen erop te anticiperen, wat de regering probeert te doen.

Er is ook een probleem van het ondernemerschap zelf. Ik betwist niet dat er vele betrouwbare ondernemers zijn in Vlaanderen, maar het aantal ondernemers dat in staat of bereid is die grensverleggen-

de projecten voor te leggen die we willen ondersteunen met dit decreet, is te gering. Er moet iets gebeuren aan het type van ondernemerschap zelf. Ik ga er niet over uitweiden waarom dit het geval is. We stellen echter vast, ook bij de vele plaatsbezoeken die we doen met de commissie in de ondernemingen, dat er iets schort aan het ondernemerschap in Vlaanderen.

Mijnheer de minister, u hebt intussen het initiatief genomen om er iets aan te doen. U gaat onder meer naar de universiteiten om daar de ondernemersspirit los te weken. Dit punt verdient verdere aandacht. Wat het risicokapitaal betreft, komt het erop aan de drempel in verband met de onzekerheden te verlagen bij diegenen die kapitaal willen investeren. Dat is wat dit decreet beoogt. We hebben dit in de commissie nog heel wat bijgestuurd. De vorige sprekers hebben dat ook reeds benadrukt. De heer De Gucht heeft de aandacht gevestigd op enkele nuanceverschillen. Over het principe van deze maatregel en over de grote lijnen van de tekst zelf, is iedereen het echter grotendeels eens. Dat is een verdienste van deze tekst.

Deze maatregel is erg technisch en kwam er op initiatief van de regering. Het parlement heeft op actieve wijze aan de discussie deelgenomen. Dat is een goede zaak. De discussie is sereen verlopen. De regering heeft de nodige soepelheid aan de dag gelegd om rekening te houden met de positieve inbreng van de commissieleden van alle fracties. Dat is zeker het vermelden waard.

Ik zal hier niet nogmaals het voorliggende ontwerp van decreet in al zijn technische aspecten bespreken. Onze fractie zal dit ontwerpdecreet vanzelfsprekend goedkeuren. Er blijft echter nog heel wat werk aan de winkel. Hiermee is het probleem niet opgelost. Een van de opmerkingen die we steeds horen als we bedrijven bezoeken waarin daadwerkelijk risicodragend kapitaal wordt geïnvesteerd, of als we hoorzittingen houden met de GIMV, de belangrijkste verschaffer van risicodragend kapitaal in Vlaanderen, is de volgende : de positieve liquiditeitspositie kan men niet goed aanwenden voor het genereren van risicodragend kapitaal voor grensverleggende projecten, omdat er te weinig waardevolle projecten worden voorgelegd.

Dat probleem zal het voorliggende ontwerpdecreet niet oplossen. Als in de toekomst dit ontwerpdecreet kan worden gecombineerd met een aantal andere maatregelen ten voordele van het ondernemerschap, dan zal ons economisch weefsel versterkt worden. (*Applaus bij de SP en de CVP*)

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik wil een opmerking maken bij de interessante uiteenzetting van de heer De Gucht. Hij uitte hier zijn wantrouwen ten aanzien van het comité restreint, waarin twee Vlamingen als figuranten mogen zetelen. In mijn jeugdijaren was ik veel in de VS. Toen bestond die instelling ook al. Ik verontschuldigde me bij voorbaat voor de platte uitdrukking die de Amerikanen gebruikten. Zo'n dertig jaar geleden namen de zeer grote beursvennootschappen die producten voor massaconsumptie verkochten, een zwarte op in hun raad van bestuur. Zij noemden hem al spottend the nigger on the board. Dit fenomeen zag in de jaren zestig al het daglicht. Zo zat er in de raad van bestuur van General Motors één zwarte, naast 30 blanken. Als ze een zwarte vrouw vonden, dan was het helemaal feest : dan moesten ze naast die zwarte geen tweede vrouw meer benoemen. De instelling om met een verpletterende meerderheid bepaalde minderheden te aanvaarden, is dus geen nieuwe zaak. Amerika is ons daarin voorgegaan.

Inzake de problematiek van het risicodragend kapitaal wil ik het volgende zeggen : uit de tijd dat ik lang geleden aan de universiteit Romeins recht studeerde, onthield ik deze zinsnede : de minimis non curat praetor. Toen kon ik niet vermoeden dat enkele generaties later de Vlaamse Gemeenschap daarvan gebruik zou maken om een minidecreet te maken dat niet past in de tijdsgeest. Dat ligt immers niet goed in de tijd. Het kan al evenmin enige weerslag van belang hebben op de Vlaamse economie, die maatregelen met grote weerslag broodnodig heeft. Het is inderdaad de minimis. Waarom ? Het is een typisch voorbeeld uit de wetgeving van de jaren zeventig. Zoals ik u reeds zei in de commissie is het een versleten schoen. Een dergelijke wetgeving heeft bestaan in Nederland, Duitsland en Zweden. Ik blijf verder zoeken, weet u, er bestaan misschien meer voorbeelden.

Wat het Nederlandse voorbeeld betreft, waarnaar hier bijna elke dag wordt verwezen : daar is men in 1969 mee begonnen, in 1981 werd deze wetgeving aangepast en nu is ze afgeschaft. Natuurlijk werd ze afgeschaft ! Ik noemde uw wetgeving enigszins spottend zaadgeld. Maar dat is het immers : peanuts. Als het een belangrijke som betreft, mag het immers niet. Maar zowel Nederland als Duitsland – en nu ook Zweden – hebben die wetgeving vervangen door een moderne wetgeving, waarbij sprake is van fiscale voordelen wanneer men investeert in risicokapitaal. En dat ligt in de lijn van de

Europese verwachtingen voor de komende eeuw. Maar als u dan toch Nederlandse wetten kopieert, kopieer er dan moderne. Dit zijn immers versleten gewaden.

Waarom is dat zo ? Ik twijfel niet aan uw schran- derheid, noch aan de competentie van uw ambte- naren, echt niet. Maar u bent gebonden door het Belgische feit : daarover wou ik het met u hebben. U weet net zo goed als ik dat we fiscale maatrege- len moeten nemen. Ik zal nu even afsteveneren op een veilige haven, zodat ik geen problemen krijg met de linkerzijde : van het Nederlandse zal ik overstappen op het Zweedse voorbeeld, het voor- beeld van de exclusief socialistische regering van de heer Person. Die voert een politiek die Zweden er weer bovenop helpt. Dat zou u in Vlaanderen ook kunnen. De formule daartoe is niet nieuw : er bestaan geen nieuwe formules in de economie.

Ik twijfel er zelfs aan of de economische weten- schap wel een wetenschap is. Het blijft immers een feit, mijnheer de minister, dat banken economen in dienst nemen terwijl de economen tot nu toe nog geen banken hebben. Dat soort wetenschap is dus in feite een soort wetenschap van voorspelling. Kunt u zeggen of de beurs zal dalen of stijgen ? Dat zou een uitdaging zijn. We hebben het hier dus over een marginaal verschijnsel : we hebben geen behoefte aan ingewikkelde economische theorieën.

De sociaal-democratische Zweedse regering ver- laagde de vennootschapsbelasting. In het oude, zelfs door de socialisten verlaten taalgebruik van de jaren vijftig en zestig heette de vennootschapswet- geving de kroon op het kapitalisme te zijn. De beruchte, dodende Zweedse vennootschapsbelas- ting van rond 60 procent wordt teruggebracht tot 28 procent. Wij kunnen dat ook. We zouden dat ook kunnen wagen. Maar dat Belgisch keurslijf verhindert u dat. De enige mogelijkheid die ons rest is dat men binnen de Europese Unie, die meer en meer een unie wordt, iets aan de fiscaliteit doet.

De socialist Delors, een uitstekend Europeaan, maar die ook de passiva van zijn geesteswereld met zich meedraagt, heeft verklaard dat er een fiscale unie moet komen. Wanneer men één munt heeft, dan moet men inderdaad tot de fiscaliteit komen. Lang geleden – toen de CVP nog Frans sprak – deed vader Eyskens, de toenmalige minister van Financiën, de volgende terechte uitspraak : faites-moi une bonne politique et je vous ferai de bonnes finances. Einde citaat. Dat is natuurlijk de grondre- gel van alles : wanneer men komt tot een Europese munt, dan zal de fiscaliteit niet veraf meer zijn. Men ziet ze reeds opdagen aan de einder. Maar we

Verrijken

kunnen het er, denk ik, mee eens zijn dat ons nog tien tot vijftien jaar resten. Dat kleine, onafhankelijke Vlaanderen, volwaardig lid van de Europese Gemeenschap, met zijn spaarcapaciteit – zoals u weet – met zijn werkkraft, zonder die enorme staatsschuld die door de Walen is veroorzaakt, is een van de weinige orthodoxe kandidaten voor Maastricht.

We weten allemaal dat het een schande is wat er met het Vlaams geld, met de Vlaamse economie gebeurt. We zouden verdorie eerder klaar zijn dan de Bondsrepubliek. De Bondsrepubliek moet natuurlijk 18 miljoen Oost-Duitsers meeslepen, maar wij zeulen 3 miljoen Walen mee. Dat is een andere taak, want die Duitsers willen misschien nog een beetje werken, hetgeen niet het geval is met de figuren die wij in leven houden.

De heer Delors sprak over tien, vijftien jaar. Die tien, vijftien jaar worden ons door de Belgische staat ontnomen. We hadden nog tien, vijftien jaar een fiscaal beleid moeten kunnen voeren zoals Nederland en Zweden – ik preek hier geen extreme avonturen – in de lijn van de twee, drie Noord-Europese lidstaten. De Noord-Europese lidstaten, daar zit nog wat in. De Zuid-Europeanen die zoveel voor de Europese geest hebben gedaan, zijn wel belhamels. Laten we zeggen dat de economische orthodoxie stopt in de buurt van Overijse en Halle. Dat is in ons Belgisch systeem ook duidelijk merkbaar, mijnheer de minister.

We hadden dus nog tien, vijftien jaar fiscaal kunnen werken, tarieven kunnen verminderen, echte amnestie kon. We kunnen het geld dat in Luxemburg zit, terughalen, mits er een echte amnestie is, ook voor ontdoken inkomstenbelasting – ik spreek niet over de roerende voorheffing, dat ligt voor de hand.

Vlaanderen hoeft al dat geld niet dat door de Belgen uit de zakken van de belastingbetaler wordt geschud. Dat gaat drie vierde naar Belgische en Waalse aangelegenheden. We hoeven dat geld niet. We hebben dat niet nodig. U weet dat ook als orthodoxe econoom. We hoeven al dat geld niet dat we in naam van de werkelijke bazen, namelijk de Belgische regering, uit Vlaamse handen halen. Mijnheer de minister, kent u de echte, stille kracht van belastinggeld dat in de zakken van de belastingbetaler blijft? Dat is wat anders dan uw marginaal decreetje. Het is de kracht van geld dat bij de belegger wordt gelaten. Pas op, ik weet wel dat het geld meestal bij de rijken zit. Wij als volkspartij

hebben daar echt geen vrienden. We hebben zelfs geen miljard frank in Luxemburg staan. We hebben daar weinig vrienden. U weet dat en dat stoort u. Het stoort de meeste partijen dat we een partij van volksmensen zijn.

We weten evenwel ook dat – een onloochenbare tendens van onze tijd en ook daarin gaat Amerika ons voor – de werkelijke beurskracht – hopelijk komt er daarom geen beurscrach – is dat het geld, zelfs het geld van Wall Street, in handen is van pensioenfondsen, dus in handen van iedereen. Dat is de werkelijke macht. Dat is het onderscheid met 1929. Dat is de boodschap van de democratie. Het geld zit meer en meer bij de eenvoudige mensen. Dat is de boodschap van deze tijd. En laat het geld daar.

We hebben het wonder gezien, zoals zo dikwijls in de economie, van de Reagan-jaren. Het was toch erg onder Johnson, maar er was ook de oorlog in Vietnam, daar wil ik uw tijd noch de mijne mee verspillen. Maar wat heeft Reagan gedaan? Reagan heeft het geld gedeeltelijk teruggebracht bij de verbruiker. Die wonderen kunnen wij ook verwezenlijken, in zeer kleine mate. Hij heeft in één generatie 30 miljoen jobs gecreëerd en Europa één miljoen. Daar zit het verschil.

Kort gezegd, economie moet eenvoudig blijven. Amerika haalt 33, 34 percent van zijn product naar de staat toe terwijl Europa, en zeker België, de 50 percent overschrijdt. Meer is het niet.

Mijnheer de minister, uw decreetje zal daar niet veel aan veranderen: het behoort tot de oude wereld van de subsidies. Die tijd is echter voorbij. Als u dan toch Nederlandse wetten wilt overnemen, moet u er misschien maar goede uitkiezen. Een waarborg geven aan risicokapitaal is riskant. Als de Wallstreet Journal dat ontdekt, krijgen we opnieuw zo een artikel over België dat weer iets nieuws heeft gevonden.

De heer Karel De Gucht: Uw pleidooien zijn vaak liederlijk, mijnheer Verrijken. Nu laat u uitschijnen dat we het allemaal met u eens zijn. Dat is helemaal niet zo. Een verliesgarantie is uw inziens een vorm van subsidies. U slaat de bal mis. Dat doet u eveneens wanneer u zegt dat er in de VS geen vergelijkbare mechanismen bestaan. In de VS zijn de zogenaamde SBIC's, de Small Business Investment Companies, een van de sterke instrumenten op de kapitaalmarkt. Dat zijn risicodragende leningen. Per geïnvesteerde frank legt de staat twee frank bij. Dat wordt met interest terugbetaald aan de staat, maar alleen wanneer het bedrijf slaagt. Dat

De Gucht

zijn vergelijkbare instrumenten waarover we best eens mogen nadenken. Dit heeft trouwens ook bestaan in België. U wekt de indruk dat het over subsidies gaat en ik ga daar niet mee akkoord.

De heer Emiel Verrijken : Ik heb gezegd dat we hiermee akkoord gaan. In de Romeinse welsprekendheid heet dat een captatio benevolentiae. Ik mag toch uw welwillendheid opwekken ?

Ik heb me misschien verkeerd uitgedrukt, maar ik probeerde wel om me goed uit te drukken, mijnheer De Gucht. U haalde terecht een voorbeeld uit de VS aan. Dat voorbeeld behoort echter tot de wereld van de fiscale voordelen. Ik sprak over subsidies en bedoelde dat in de breedste zin van het woord. Ik verklaar me nader. Het gaat om een interventie van het staatsapparaat tot vermindering van het economisch risico. Wanneer de staat tussenbeide komt, gaat het toch om een vorm van subsidies ?

De heer Karel De Gucht : Het SBIC-schema heeft niets te maken met fiscale voordelen.

De heer Emiel Verrijken : Dat ben ik niet met u eens. Ik neem aan dat we daar nu moeilijk over kunnen uitweiden. Het gaat om een interventie van de staat ter vermindering van economische risico's. De aftandse uitdrukking bewijst het : een waarborg op een risico is per definitie een vermindering van de economische avontuurlijkheid. Dat is typisch Belgisch : wij hebben heel veel heilige huisjes. Er is geen enkel Europees land dat zoveel subsidieert.

Een van de vaders van de moderne natuurkunde was Newton. Hij lag onder een boom en kreeg een appel op zijn hoofd. Hij ontdekte zo de wet van de zwaartekracht. Denkt u dat hij overwoog om dat ook eens met een peer te proberen en daar subsidies voor te vragen ? Waar bent u mee bezig, mijnheer de minister ? De Europese Commissie beperkt u in uw bewegingsruimte, anders zou de vreugde nog veel groter zijn.

Minister Eric Van Rompuy : Toen Boel failliet was, heeft het Vlaams Blok ervoor gepleit dat de Vlaamse overheid de failliete Boelwerf met overheidsgeld zou heropstarten. Het ging toen over miljarden franken.

Nu verkoopt u, namens het Vlaams Blok, grote theorieën over deze garantieregeling, die niets met subsidies te maken heeft, terwijl uw partij een failliete Boelwerf wilde laten heropstarten met hon-

derden miljoenen frank overheidsgeld en met miljarden frank garanties om dit in de toekomst mogelijk te maken. Dit was de stelling van de heer Wymeersch twee jaren geleden. Ook u, mijnheer Dewinter, fractieleider van het Vlaams Blok, waarmee in het parlement weinig wordt gediscussieerd, hebt toen die miljardensteun aan de failliete Boelwerf beloofd. U bent de arbeiders zelfs gaan ophitsen met pamfletten.

Nu heeft de heer Wymeersch het over een decreet risicokapitaal waarbij het gaat om veertig miljoen frank budgettaire implicaties. Het heeft niets met subsidies te maken. We moeten echter consequent blijven. Mijnheer Verrijken, u kunt hier toch niet vrijblijvend theorieën verkondigen in naam van het Vlaams Blok, terwijl uw fractie het tegengestelde beweert in andere dossiers.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : Mijnheer de minister, ik heb uw gedachtegang begrepen. U zit daar triomfantelijk en doet alsof u een punt markeert. Onze partij was heel consequent in haar volksheid op een ogenblik dat duizenden mensen werkloos zouden worden. Het was een beetje vergelijkbaar met de huidige situatie bij Renault.

De hele situatie bij Boel was het gevolg van het scheeftrekken van een economische situatie na jarenlange subsidiëring. In zekere zin is de situatie bij Renault, met alle respect voor de werkloze massa, een gevolg van te hoge lonen in België, een enorme sociale zekerheid en hoge belastingen die niet deugen aangezien ze enkel dienen om Wallonië te subsidiëren. Het gaat om het lenigen van een nood van mensen die in een situatie terechtgekomen zijn ten gevolge van de wantoestanden die in de Belgische staat heersen. Iemand die geen baan heeft, brood geven, heeft met economie niets te maken, maar wel met menslievendheid.

De voorzitter : De heer Sleecx heeft het woord.

De heer Jef Sleecx : Inzake de situatie bij Renault wordt overal zeer duidelijk gezegd dat de lonen hierin geen enkele rol hebben gespeeld. Ook de heer Schweitzer bevestigt dat, ik ben overigens bij hem geweest. Men zegt ook dat de vakbond heel meegaand was inzake onder andere flexibiliteit. U kraamt hier maar wat uit zonder het dossier te kennen.

De heer Joris Van Hauthem : We gaan het debat over Renault hier echter niet overdoen. In eerste instantie heeft de heer Sleecx gelijk. Onlangs was

Van Hauthem

er een debat in Frankrijk tussen Europees Commissaris Van Miert en de tweede man van Renault. Daar was wel degelijk sprake van loonkosten.

De heer Emiel Verrijken : Mijnheer Sleeckx, u bent een te consequente travaillist. Wij, als volkspartij, staan eigenlijk te veel aan uw zijde om niet te weten wat ook u moet weten, namelijk dat er geen kapitalisten zijn die geen rekening houden met hoge lonen. U moet die farizeeërs toch niet geloven. Wanneer Renault hier 130 percent moet betalen, 100 percent in Frankrijk en 90 percent in Spanje, dan gaat België eraan. Zo pervers is het kapitalisme van de Franse staat die geleid wordt door socialisten.

Bovendien was de heer Schweitzer kabinetschef van de heer Fabius toen president Mitterand, op het moment dat hij een volstrekte meerderheid had in het Franse parlement, het nodig vond de communisten erbij te halen.

Dat is het zootje dat de heer Schweitzer vertegenwoordigt. U noemt het wilde kapitalisten. U moet nog leren hoe pervers een echte kapitalist kan zijn. U moet het onderscheid leren maken tussen staatskapitalisme en echt kapitalisme. De toekomst ligt in volksvennootschappen : aandeelhouderschap via pensioenfondsen. In die constellatie moeten we ons hoeden voor staatskapitalisten en ons lot misschien in handen leggen van de echte kapitalisten, die tenminste hun aandeelhouders verdedigen. Als zo een aandeelhouder op de algemene vergadering hoort dat er lonen worden uitgekeerd tegen 128 percent, terwijl die lonen honderd kilometer verder 100 percent bedragen, dan wordt de raad van bestuur afgedankt.

De heer Jef Sleeckx : Ik wil nu niet ingaan op dat debat, maar op 29 april zullen we daarover zeker grondig van gedachten kunnen wisselen.

De heer Emiel Verrijken : Ik ben er klaar voor.

Mijnheer de minister, we kunnen in zekere zin optimistisch zijn, omdat er in Vlaanderen heel wat interessante bedrijven zijn die zeker niet op deze maatregel zitten te wachten. Dat neemt niet weg dat we hem graag zullen goedkeuren. Als hij maar één bedrijf kan helpen, is hij nuttig geweest. Wel wordt er te zeer gehamerd op de steun aan de high technology. Zoiets klinkt natuurlijk goed, maar het gaat voorbij aan het feit dat Vlaanderen in feite uit zes miljoen transporteurs bestaat. Vlaanderen is de poort naar Europa, en daar ligt onze eerste taak,

zeker wanneer Europa en Duitsland weer tot bloei komen. De geschiedenis leert ons dat het in Vlaanderen goed gaat als Duitsland het goed stelt. Zoek daar alstublieft geen politieke boodschap achter, maar gewoon een economische vaststelling. Vlaanderen is de poort naar Centraal-Europa, en daarom moet de IJzeren Rijn, die amper 6 miljard frank kost, er dringend komen. Nu wordt die transportas, die helemaal niets met hightech te maken heeft, ons onthouden door de kuiperijen van het Belgische regime.

Ik geef nog een voorbeeld. De Vlaamse groep Bert-Claeys is er zonder hightech en zonder staatswaarborgen voor risicokapitaal in geslaagd om het aantal bioscoopbezoeken per inwoner en per jaar van twee op zeven te brengen. Hij heeft daarvoor een eenvoudig product uitgevonden waar de gebruiker duidelijk nood aan had : het grote bioscoopcomplex met comfortabele zalen buiten de stedelijke centra. De centra zijn immers niet bereikbaar met de auto, er zijn geen parkeermogelijkheden, het is er onveilig. De groep Bert-Claeys, met wie ik zeker geen persoonlijke band heb, heeft nooit een frank gevraagd of gekregen. Integendeel, hij wordt bijzonder zwaar belast. Zo betaalt hij in Antwerpen de hoogste stadstaksen op de hoogste bedrijfsbelasting van heel Europa. Toch verdrievoudigt hij het bezoekersaantal dankzij zijn vindingrijkheid.

Van die nieuwe vindingrijkheid zullen de kleine bedrijven het moeten hebben. Ze hebben het zeer moeilijk om te groeien, omdat ze geen kapitaal kunnen aantrekken. We zijn immers de grootste spaarders ter wereld, maar al dat geld zit in handen van staatsafhankelijke banken die niet investeren. Ook dit is een uitwas van het perverse Belgische regime. Ik denk aan het Gemeentekrediet dat aan het leegbloeden is in het Crédit Foncier.

Mijnheer de minister, ik moet u terechtwijzen, maar ik zal dat zonder pedanterie doen en met de welwillendheid die de attitude van mijn generatie tegenover de uwe kenmerkt. In een televisie-interview hebt u tot tweemaal toe dezelfde fout gemaakt door een citaat niet in zijn juiste historische context te plaatsen.

U hebt Jules Destrée geciteerd, die na de oorlog zou hebben gezegd : sire, il n'y a plus de Belges. Dat heeft hij niet gezegd. U verdraait zijn woorden. U hebt het goed bedoeld, maar hij heeft dat gezegd in 1912, toen de Belgische staat nog floreerde en kolonies had. Alle Vlamingen waren toen nog vertegenwoordigd door de Parti Catholique, met nobiljons en Fraskiljonse notarissen. Er was

Verrijken

geen enkele Vlaming bij. Daar hadden we de Meetingpartij voor nodig, die er later is gekomen. U stamt uit de geestesgesteldheid van de Parti Catholique, wat aangepast aan de tijd.

Jules Destrée zei : sire, il n'y a pas de Belges. Dat is iets heel anders. U hebt zijn uitspraak een federalistisch sausje willen geven. Hij was de eerste Wallingant. Hij citeerde in 1912 : ils nous ont tous pris. Hij bedoelde hiermee de Vlamingen. De Vlamingen vertrokken echter als arbeiders om 4 uur 's morgens vanuit Roeselare om om 6 uur in de mijn te zijn en als sales Flamands het vuile werk te doen. Deze pathologie gaat dus generaties terug. Zijn uitspraak kwam er niet na de oorlog, maar gebeurde in 1912 : Wallonië was toen waarschijnlijk het rijkste industrieel stukje van Europa. Ze hebben de Vlamingen toen trouwens uitgezogen. In de negentiende eeuw was de Vlaamse economie maar een triestig ding.

Daarom zijn we zoals vaak de dragers van een blijde boodschap : de Vlaamse economie heeft met de Waalse economie nooit iets te maken gehad. Wij zijn en blijven een haveneconomie. Laten we daar ons geld in steken. Indien we een haven zouden hebben als Rotterdam, mijnheer de minister, dan zweer ik u dat een derde van onze werkloosheidsproblemen opgelost zou zijn. We zijn ondergeëquipeerd door een enorme staatsschuld. Deze bedraagt geen 130 percent, maar 300 percent. Er zijn geen pensioenreserves in België, en dat is uniek in heel Europa. Er zijn zelfs geen reserves voor de staatsambtenaren.

Wij gaan dit ontwerp goedkeuren. Het zal geen aarde aan de dijk brengen. Wat wel aarde aan de dijk zou brengen, is een massale belastingvermindering in een sociale Vlaamse onafhankelijke staat. Mijnheer de minister, u mist een talentscout. Iemand zou u moeten zeggen dat u nog een toekomst hebt. U bent een veertiger. U gaat toch niet oud worden in die Belgische staat ? Waarom hebben we die voelbare sympathie voor u ? Er hangen nog wat flarden in de lucht van wat u ons gezegd hebt tijdens een debat in Antwerpen. U bent consequent. U zit in de Belgische machine, maar u kunt er nog uit : u bent jong en begaafd genoeg. Ik wens u een vruchtbare loopbaan in een andere richting. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert (*Op de tribune*) : Ik wens de verslaggever te bedanken voor de bijzon-

der deskundige synthese van het zeer uitvoerige debat dat over deze materie in de commissie werd gevoerd.

Mijnheer De Gucht, bij het begin van het debat had ik niet meteen de indruk dat het zo'n gunstige wending zou nemen. De Raad van State had nogal fundamentele kritiek op de formulering en de definiëring van de begrippen in het oorspronkelijk ontwerp van decreet. Die kritiek heeft mee aan de basis gelegen van het goed werk dat door de commissie werd geleverd. Mijnheer De Gucht, ik heb daar even niet aan kunnen deelnemen, omdat ik naar de werkgroep Nieuwe Politieke Cultuur werd geroepen.

Ik moet u echter op één punt terechtwijzen. De vergadering over de nieuwe politieke cultuur ging door in de zaal naast de zaal met de klaren. Wij vergaderden helaas niet onder dat prachtige symbool. Anders zou het werk in die werkgroep misschien iets vlotter zijn verlopen. De symboliek van dat kunstwerk wijst juist op het communiceren met elkaar, het accepteren van elkaar en het ontvankelijk zijn voor de signalen die op ons afkomen.

Ik ben het met u eens dat we nog een lange weg af te leggen hebben. Ik staar me niet blind op het in de commissie bereikte resultaat over dit ene ontwerp van decreet. Ik herhaal dat de maatregel die voorligt een heel beperkte omvang heeft. De volgende maand zullen we hier en in de commissie het debat over de Vlaamse economie in een veel ruimere context kunnen plaatsen. Ik hoop tot een consensus te komen die het beleid in de goede richting kan sturen. We moeten in Vlaanderen veel fundamentele kunnen ingrijpen in de huidige ontwikkelingen die aan de gang zijn.

Recent trof een grote schok onze economie, niet alleen in de Renault-affaire maar ook in andere drama's die zich net zo goed situeren in die multinationale sfeer. We mogen er ons echter niet toe laten verleiden die multinationale ondernemingen de rug toe te keren. Zij hebben voor de Vlaamse economie altijd een belangrijke rol gespeeld en zullen deze rol in de toekomst blijven spelen.

Maar ook de kleine en middelgrote ondernemingen in Vlaanderen zijn een minstens even belangrijke hoeksteen. Het decreet richt zich juist tot deze ondernemingen. Daarom zullen wij het mee goedkeuren. Het is typisch voor de problematiek van de kleine en middelgrote ondernemingen in Vlaanderen dat de structuur van het kapitaal vaak zijn basis vindt in het familiekapitaal. Die structuur

Bogaert

is van die aard dat belangrijke risicodragende initiatieven achterwege blijven.

Het consumentenvertrouwen is momenteel zoek en dat is te wijten aan een aantal ontwikkelingen in Vlaanderen. Niet alleen het vertrouwen van de consument is zoek, maar ook het vertrouwen van de verstrekkers van investeringskapitaal. Juist in dit segment van onze economie in Vlaanderen kan het decreet over risicokapitaal een bescheiden inbreng doen. Het is goed dat er een initiatief komt. Het is niet omdat men in Nederland met dit soort initiatieven gestopt is dat ze uit de tijd zouden zijn. Ze hebben daar hun efficiëntie bewezen. Mochten ze trouwens lukken in Vlaanderen, dan zullen ze ook hier van tijdelijke aard zijn.

Dan blijven er in het hele decreet nog twee problematische punten. Het eerste betreft de discussie over progressieve of degressieve risicodekking tijdens de eerste jaren. Moeten we gaan van 30 procent tijdens het eerste jaar tot 50 procent tijdens het laatste jaar of andersom? Aan de ene kant voel ik veel voor het standpunt van de heer De Gucht die vooral in de beginjaren een dekking van 50 procent wil garanderen omdat dan het risico het grootst is. Anderzijds vind ik dat we ook voorzichtig moeten zijn bij het nemen van risico's, en daarom kan ik me verzoenen met het voorstel dat voorligt, als we tenminste de garantie krijgen dat we zo vlug mogelijk tot een grondige evaluatie komen.

Het tweede problematische punt betreft de wijziging van artikel 14, waarbij gesteld wordt dat wie in het beheercomité van het waarborgfonds zetelt niet alleen deskundig moet zijn, maar ook onafhankelijk. De leden zullen niet afhankelijk mogen zijn van de participatiemaatschappij, zo stelt het amendement van de heer De Gucht. Welk bezwaar kan men in godsnaam hebben, en ik richt mij vooral tot de CVP, tegen deskundigheid en ongebondenheid? (*Applaus bij de VU en de VLD*)

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zou de vraag willen stellen of dit decreet hanteerbaar is in een economie die zich ecologisch aan het heroriënteren is. Eerst en vooral wil ik net zoals de vorige sprekers zeggen dat de commissie hard en coöperatief aan dit decreet gewerkt heeft. Dit kon door de toch loyale opstelling van alle commissieleden van nagenoeg alle partijen, maar ook door de open opstelling en door wat ik de parlementaire reflex

van de minister zou noemen. Hoe hij zich opstelt in de commissie voor Media weet ik niet, maar we hebben in ieder geval heel positieve ervaringen met zijn opstelling in onze commissie. In die zin denk ik dat er hard en degelijk gewerkt is en dat dit de zaak aanzienlijk verbeterd heeft.

Mijn vraag is dus of dit decreet een hefboom is voor een ecologische verandering van de economie en of dit daarin gehanteerd kan worden. Ook moet de vraag gesteld worden – en ik wil daar kort in zijn – wat dan die ankerpunten zijn van wat ik een ecologische economie zou kunnen noemen. Ik wil hier niet uitweiden over het drama Renault waarin het vooral gaat om de globalisering van de economie en het kapitalisme – al dan niet staatskapitalisme trouwens – dat daarin zeer hard toegeslagen heeft.

Ik wil hier evenmin uitweiden over de terechte noodzaak aan een sociale regelgeving op Europees en mondiaal vlak. Wat voor ons belangrijk is als we spreken over een ecologische economie, is dat we ons vragen moeten durven stellen over welke soort productieprocessen en welke soorten producten we nog zullen toelaten. In de periode van de ecotaks is dit een zwaar punt van discussie geweest, maar nu trouwens ook nog. Ik woon toevallig in een regio die reeds twee keer overschaduwd werd door zware rookwolken van zware branden van opslagplaatsen met nogal gevaarlijke producten. Vorig weekend nog kon een ramp op het nippertje worden vermeden in een Seveso-bedrijf waar enkele tonnen gevaarlijke stoffen zijn begonnen lekken, een incident dat binnenskamers kon worden gehouden. Dit accentueert nogmaals de vraag welke soort economie we willen en welke productieprocessen en producten we toelaten.

De vraag is dan ook wat we zullen doen met het geld dat de Vlaamse overheid ter beschikking stelt om zich garant te verklaren voor risico-investeringen. Mogen die gelden worden gebruikt voor activiteiten waarbij de veiligheid voor de mens en het milieu ernstig in vraag kunnen worden gesteld? Gaan we daar nog overheidsgeld voor uittrekken of gaan we dat juist uitsluiten?

Tijdens de bespreking kwam duidelijk tot uiting – iets waarvoor de minister zich heeft geëngageerd – dat hij zeker positief zal oordelen als er garantie-vragen zullen worden gesteld voor investeringen in wat we de milieu- en ecologische sector zouden kunnen noemen. Ik heb het dus over milieu-investeringen die verder gaan inzake milieunormering dan wat de decreetgever opgeeft. Op dat vlak heeft de minister een duidelijke garantieverklaring afge-

Stassen

legd. Hij heeft een positieve beoordeling beloofd mits aan bepaalde criteria wordt voldaan. Dit gaan we dan ook zeker meenemen in onze honorering.

Maar een negatieve aanwending van de in dit decreet voorziene gelden kan ook : risicoproducten kunnen nog steeds gefinancierd worden door dit decreet. Als actueel voorbeeld haal ik de biotechnologie aan, meer bepaald het klonen van mensen. Een zeer duidelijke vraag in dit verband zou dus kunnen zijn wat we zullen doen als een bepaald bedrijf, dat een investering overweegt in het klonen van mensen, risicokapitaal of een risicogarantie zou vragen aan de Vlaamse regering. Volgens dit decreet kan dit. Bij de uitvoeringsbesluiten moeten mijns inziens daarom een aantal bijkomende garanties worden ingebouwd. Vlaams overheids-geld aanwenden voor investeringen waarbij we ons heel wat vragen kunnen stellen over de gevaren voor de mens en het milieu, kan dat wel ?

Klonen van mensen is één van de zaken waarover nu in het Europees Parlement een grondig debat gevoerd wordt. Klonen betekent dat op basis van genetisch materiaal een kopie wordt gemaakt. Men kan net zoals bij het schaap Dolly gebeurd is, ook van ieder van u een letterlijke kopie maken. Ik kan hier nu niet uitweiden over de technologie die daarbij toegepast wordt, maar het is dus perfect mogelijk dat in de nabije toekomst hier 124 klonen van u of van om het even wie zitten. Dit is geen grap. Het gaat hier over vernieuwende investeringen, ook in biotechnologie. Dit decreet laat dat toe. De vraag is dan natuurlijk of we Vlaams geld gaan reserveren voor dit onderzoek met betrekking tot het klonen. Mijnheer Decaluwé, zouden we er niet goed aan doen deze mogelijkheid vooraf uit te sluiten, via een decreet of via uitvoeringsbesluiten ?

De Agalev-fractie zal dit ontwerp van decreet niet goedkeuren omdat het geen rekening houdt met de gevaren van de biotechnologie of met andere technologische gevaren voor het milieu. We zullen ons bij de stemming onthouden omdat de mogelijkheid tot bijsturing nog steeds bestaat. De minister heeft tijdens de besprekingen in de commissie duidelijk laten merken dat hij zelf ook voorstander is van een positieve aanwending in milieu- en ecologische richting. (*Applaus bij AGALEV*)

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik dank de verslagge-

ver voor zijn uitstekend verslag. Ik dank ook de commissieleden voor het constructieve debat dat ik met hun heb gevoerd. Ze hebben een grote bijdrage geleverd in de uiteindelijke tekst van dit ontwerp van decreet.

Ik heb niet de bedoeling om alles nog eens te herhalen. Dit ontwerp van decreet past in het strategisch vernieuwingsbeleid dat de Vlaamse regering probeert te voeren. We willen geen sectoraal beleid of een beleid dat zich op individuele ondernemingen richt. We voeren een algemeen beleid, gericht op strategische vernieuwing.

De Vlaamse economie heeft inderdaad behoefte aan starters, maar ook aan groeiers en vernieuwers. De gebeurtenissen van de voorbije weken versterken ons in onze opvatting dat we niet alleen behoefte hebben aan nieuwe ondernemingen en nieuwe bedrijven. Vlaanderen heeft ook KMO's nodig die kunnen doorgroeien naar het internationale niveau. Ze moeten tevens in staat zijn om zich voortdurend te vernieuwen en aan te passen. Dit is ongetwijfeld de grote uitdaging voor de nabije toekomst.

Aan starters, groeiers en vernieuwers zijn uiteraard heel wat aspecten verbonden. Voor een starter is de fiscaliteit – zeker tijdens de eerste jaren – iets minder belangrijk. In een eerste jaar wordt er immers niet veel winst gemaakt. Een vermindering van de vennootschapsbelasting zal een starter dus niet echt stimuleren. Dit speelt pas een rol in een latere fase, als de winst begint binnen te stromen.

Ook de arbeidskosten vormen een belangrijk element, maar die problematiek is hier niet echt aan de orde. Nu willen we ons vooral richten op het probleem van het risicokapitaal. We moeten proberen om mensen met ideeën in contact te brengen met mensen die over kapitaal beschikken.

Het is een heel complex probleem. De heer De Gucht heeft in zijn inleiding gezegd dat Vlaanderen en Europa op dat vlak een zware achterstand hebben op Amerika. Ik verwijs naar de statistieken die u geeft, mijnheer De Gucht. Ik wist niet dat de kloof zo groot was. Ook hebben we aan aanbodzijde te weinig institutionele beleggers om risicokapitaal te genereren. Dat probleem hangt samen met ons pensioenstelsel, de werking van onze kapitaalmarkten, de fiscaliteit enzovoort. Er zijn dus wel een aantal elementen waar we geen vat op hebben.

We hebben een systeem van familiale ondernemingen. Een belangrijk gevolg daarvan situeert zich aan de vraagzijde : heel wat ondernemingsleiders

Van Rompuy

stellen hun kapitaal niet open voor externe financiering, omdat er een tekort is aan neutraal risicodragend vermogen. Ze zijn bang de controle over hun onderneming te verliezen aan spelers in de markt. Vandaar de noodzaak aan neutraal risicodragend vermogen.

In Europa bekleden we de achtste positie. We staan dus niet helemaal onderaan, maar we hebben een activiteit die maar een vierde is van de Nederlandse. Toen ik minister van Economie werd, keek ik natuurlijk ook naar wat er in het buitenland gebeurde. De idee die toen is ontstaan, is gebaseerd op het Nederlandse systeem, dat veertien jaar heeft gewerkt. Een decennium lang zijn daar een honderdtal venture-capitalmaatschappijen ontstaan. Jaarlijks is er ongeveer 600 miljoen gulden beschikbaar. Dat is het model dat we willen nastreven, ook al is niet alles vergelijkbaar.

In onze op zich al beperkte markt van venture capital is het aandeel van de starters bijzonder mager. Het is ooit 10 percent geweest, maar bedraagt nu amper 5 percent. Dat is een belangrijk punt om in de toekomst aan te werken. Uit onderzoeken van Coopers & Lybrand blijkt dat degenen die een beroep doen op risicokapitaal, een grotere groei kennen dan andere bedrijven. Ze creëren meer jobs, doen meer aan research en development en zijn meer exportgericht. Het was dan ook een heel belangrijke amendering van het decreet dat we ons beter zullen focussen op de groeiers, de starters en de nieuwe activiteiten.

De lijst die we hadden vooropgesteld, was inderdaad te ruim. Ze bevatte een aantal aspecten die we beter niet naar voren brengen. We weten nu heel goed tot welk marktsegment we ons moeten richten : niet tot de hele economie. Het is ook niet de ambitie van de overheid om alle sectoren te bereiken, vanuit een redenering dat we voor iedereen iets moeten doen. Nee, we hebben ons gericht op bepaalde deelgebieden, wat ook weer niet betekent dat we individuele bedrijven of sectoren steunen.

Voor alle duidelijkheid : het gaat over vernieuwing in de economie, en daarin bestaan geen goede of slechte sectoren meer. De textielsector wordt beschouwd als een verouderde sector, maar ook daar bestaan technologisch vernieuwende bedrijven. Daarentegen zijn er in andere, zogenaamd progressieve sectoren, ondernemingen die zich niet vernieuwen. Er bestaan alleen goede en slechte

ondernemingen ; de goede zijn degene die zich vernieuwen en aanpassen.

De kern van ons decreet is dat we willen dat de overheid in Vlaanderen een rol vervult. We willen niet dat die rol deze van subsidiërende overheid is, zoals de heer Verrijken beweert. De ondernemingen krijgen overigens geen subsidies. Het gaat hier om participatiemaatschappijen, waarvoor men probeert bepaalde risico's te dekken. Voor diegenen die willen starten of willen doorgroeien, moeten we de drempel tot kapitaalverwerving verlagen.

Er staan nog een aantal zaken ter discussie. We kunnen daarover van mening verschillen. Zo hebben we het in de commissie gehad over de percentages die bij verlies worden gedekt. De heer De Gucht heeft voorgesteld om voor de gehele periode dat percentage op 50 vast te stellen. Men kan daarover discussiëren. Moet het gaan om achtereenvolgens 50, 40 en 30 percent ? Wij stellen voor om 30, 40 en 50 percent aan te houden. We zijn immers van mening dat participatiemaatschappijen tijdens het opstarten – tijdens het eerste en het tweede jaar – volledig achter het project moeten staan. Zij moeten dan het grootste gedeelte van het risico voor hun rekening nemen. Later, wanneer bepaalde marktsegmenten moeten worden aangeboden en wanneer de economische risico's het hoogst liggen, moet de overheid een zwaardere last op de schouders nemen.

We hebben in de commissie gediscussieerd over de beslissingsrisico's en de marktrisico's. We hebben gezegd dat de overheid niet moet opdraaien voor de beslissingsrisico's. De participatiemaatschappijen moeten zelf de beslissingen nemen. Zij moeten de projecten selecteren waarvan zij denken dat ze levensvatbaar zijn. Het komt de overheid toe om de marktrisico's te dekken. Over een periode van vijf jaar zijn die tijdens het derde jaar het grootst. Daarom hebben we gekozen voor deze regeling. We houden ook rekening met een aantal ervaringen uit het buitenland. Inzake dat specifiek punt verschillen we dus van mening met de VLD.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, met het voorstel van de heer De Gucht wil onze fractie teruggrijpen naar het basisidee van het decreet. Dat idee bestaat eruit om steun te verlenen aan participatiemaatschappijen met activiteiten die onze Vlaamse economie moeten vernieuwen. Vandaag zijn er te weinig participatiemaatschappijen. Als men hun totstandkoming wil stimuleren, dan

Laverge

mag men hen niet afschrikken door de risicodekking op zijn kop te zetten. Men moet de vorming van participatiemaatschappijen en hun initiële activiteiten stimuleren. Dat is het achterliggende idee van dit decreet.

U daarentegen blaast warm en koud tegelijk. U stimuleert, maar remt ook af. We vinden het van primordiaal belang dat de vorming van participatiemaatschappijen wordt gestimuleerd. U bekijkt het probleem louter vanuit financieel oogpunt. U beperkt het risico. Dat is uw uitgangspunt. U zegt ook dat de participatiemaatschappijen het eerste risico moeten nemen. Uiteraard is dat zo : de participatiemaatschappijen nemen altijd het eerste risico. Men zou het beoogde objectief echter beter bereiken, als we de percentages van de VLD hantieren. Afgezien daarvan denk ik dat we niet van mening verschillen.

Minister Eric Van Rompuy : Dat zijn dan de twee stellingen. Tenslotte gaat het over percentages : bekijken we dit in absolute cijfers, dan denk ik dat ons meningsverschil over geringe bedragen handelt. Het is een verschil in benadering, waarbij we stellen dat enige voorzichtigheid geboden is : de participatiemaatschappij moet immers over de drempel worden geholpen zodat ze risico's zou nemen. In de eerste jaren moet ze toch ook de verantwoordelijkheid dragen, wat een zekere garantie inhoudt dat ze de betere projecten uitkiest. Eens er sprake is van marktrisico's moeten deze participatiemaatschappijen echter ook weten dat de overheid een tegemoetkoming verstrekt voor de helft van het verlies.

Een tweede punt betreft de mensen in het Waarborgfonds die de Vlaamse regering zal aanduiden. We beschikken over een lijst van mensen die aanwijsbare ervaring inzake risicokapitaal hebben. Het amendement stipuleert dat men geen band van afhankelijkheid mag hebben. Het staat buiten kijf dat deze mensen, als betrokken partij, niet mogen deelnemen aan de beraadslaging of het nemen van de beslissing.

Wat het aanduiden van die mensen betreft is het natuurlijk zo dat slechts een beperkt aantal mensen in Vlaanderen ervaring heeft in deze sector. Aangezien deze mensen geen enkele band mogen hebben met de participatiemaatschappij, dan rijst natuurlijk de vraag wie men uiteindelijk nog zal vinden voor deze functies. Dat was, meen ik, de kern van de discussie : tijdens de bespreking werd niet uitgesloten – ook niet door de Vlaamse regering – dat

deze mensen niet tot een participatiemaatschappij zouden behoren. Maar zeker in de beginfase – die eerste drie jaar – willen we qua inbreng over enige ervaring en expertise kunnen beschikken. In 1999 wordt de samenstelling van het Waarborgcomité immers toch herzien.

Wat zijn trouwens die onverenigbaarheden ? Naar ik meen zegt het amendement : geen band van afhankelijkheid. Wat bedoelt men daar concreet mee ?

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Mijnheer de minister, u moet dit bekijken in het licht van de ontstaansgeschiedenis van dit probleem. Uw oorspronkelijk ontwerp van decreet bepaalde dat de publieke en de privé-participatiemaatschappijen een gegarandeerd vertegenwoordiger zouden hebben.

Minister Eric Van Rompuy : De GIMV maakt er nu reeds deel van uit.

De heer Karel De Gucht : U hebt ook aangekondigd dat u het Waarborgfonds opnieuw wilt bekijken en dat u – ook al is dit een regeringsbesluit – voorafgaand aan dit besluit een discussie zou hebben met de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden. Men spreekt dus nu over de bestaande toestand, waarvan u zelf zegt dat u ze wilt veranderen.

U bent ingegaan op de suggestie om de expliciete verwijzing in het ontwerp naar die vertegenwoordiging van publieke en privé-participatiemaatschappijen te schrappen. Echter, net omdat dit oorspronkelijk deel uitmaakte van de tekst vind ik het zeer belangrijk dat de regering nu ook eens zeer duidelijk zegt wat ze bedoelt. In de te bespreken tekst werd die verwijzing wel geschrapt, maar wordt ook verklaard dat de regering dat nu verder zal invullen. Daarom hebben wij dit amendement ingediend, dat zeer kort en mijns inziens zeer duidelijk is. Ik citeer : in het bijzonder zullen de leden geen band van afhankelijkheid mogen hebben. Dat betekent niet dat ze geen enkel contact met die sector mogen hebben, noch dat ze wereldvreemd moeten zijn wat dat betreft.

Integendeel, natuurlijk moeten het mensen met vakkennis en ervaring in dit soort participaties zijn. Maar het is al evenmin zo dat men dergelijke mensen slechts vindt bij die participatiemaatschappijen. Dat klopt niet : in Vlaanderen zijn er genoeg gedegen personen die daarin zouden kunnen passen. Wij willen vermijden dat dit een loket wordt voor

De Gucht

de verdeling van dit soort verliesgarantie tussen de verschillende spelers op de markt. Wat is er nu normaler dan te bepalen dat deze spelers zelf onder elkaar niet mogen uitmaken wie deze garantie krijgt ? Daarom richt ik de oproep om dit duidelijk, klaar en eenvoudig principe in te schrijven. Ik richt deze oproep niet alleen tot de regering – de regering moet hierover immers niet stemmen – maar zeker tot de meerderheidsfracties en in eerste instantie tot de CVP. De regering moet dan binnen de invulling van dit principe haar taak vervullen. Ze moet inderdaad de criteria met betrekking tot de band van afhankelijkheid verfijnen. Ik begrijp niet waarom de inschrijving van het principe dat er geen band van afhankelijkheid mag bestaan, ter discussie kan staan. Of is het misschien de bedoeling om wel mensen in te schakelen die een band van afhankelijkheid hebben ? Als dat uw bedoeling niet is – en dat zegt u toch ook – kunt u dat toch gewoon opnemen in het decreet ?

De voorzitter : De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil nog iets zeggen naar aanleiding van de opmerking van de heer De Gucht. Het ligt natuurlijk voor de hand dat als een dossier in behandeling komt bij het fonds, de personen die rechtstreeks verbonden zijn met het dossier niet mogen deelnemen aan de beraadslaging. Dat ligt zo voor de hand dat ik denk dat het huishoudelijk werkingsreglement dit wel zal regelen.

Het amendement van de heer De Gucht is zo verstrekkend dat het het risico inhoudt dat men uiteindelijk niemand meer zal vinden om het beheercomité van het fonds samen te stellen. Dit moet ruimer worden gezien, dan wat nu wordt voorgesteld : vijf vertegenwoordigers in plaats van vier, die door de regering worden aangesteld. Daarnaast zijn er vier vertegenwoordigers die worden voorgedragen door interprofessionele en professionele organisaties, en vier die worden voorgedragen door de erkende kredietinstanties.

Is het niet mogelijk dat de vertegenwoordigers van de professionele en interprofessionele organisaties een rechtstreekse of onrechtstreekse band hebben met een bepaald dossier ? Zullen degenen die door de erkende kredietinstellingen worden voorgedragen volledig onafhankelijk zijn van de erkende kredietinstellingen, als de kapitaalverschaffers zich beter gaan organiseren ? Kunnen er geen substructuren en dochtermaatschappijen ontstaan die ver-

bonden zijn met de erkende kredietinstellingen ? Het is met andere woorden bijzonder moeilijk om in de Vlaamse regio mensen te vinden die deskundig zijn – dat is immers de eerste vereiste want ze gaan natuurlijk ook verantwoordelijk zijn voor de beslissingen die ze nemen – en die geen enkele band hebben met participatiemaatschappijen.

Als men de proef zou doen met de huidige samenstelling zoals nu voorzien in het artikel, denk ik dat dit quasi onmogelijk zou blijken. De belangenvermenging in specifieke dossiers moet dan ook op een andere manier worden geregeld. Dat wordt voorgesteld in het artikel zoals het nu voorligt. De regering moet er in de toekomst zorg voor dragen en het ook zo aan het parlement meedelen, dat er geen belangenvermenging kan zijn.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Hierover moet het parlement oordelen. Ik sluit niets uit, mijnheer De Gucht, we moeten ook mensen kunnen vinden. Daar moeten we een inspanning voor leveren. Het parlement moet over dit amendement beslissen.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Het is niet ernstig om te zeggen dat men in Vlaanderen geen mensen kan vinden die onafhankelijk en toch bekwaam zijn. Het kan niet de bedoeling van het parlement zijn om namen te noemen, maar ik kan er u onmiddellijk tien of vijftien geven die perfect in zo'n waarborgfonds kunnen zitten en die volledig onafhankelijk zijn.

Kiest dit parlement ervoor dat de participatiemaatschappijen in het waarborgfonds zijn vertegenwoordigd of niet ? Dat is de echte vraag. Het antwoord op het amendement is ook het antwoord op die vraag.

De voorzitter : De heer Cannaearts heeft het woord.

De heer Leo Cannaearts : Mijnheer De Gucht, misschien vindt men veel mensen met ervaring en die niet direct zijn verbonden met een bepaald dossier. Maar in elke branche of sector zitten echter mensen die kapitaal verstrekken en die in holdings zitten. Via een ander bedrijf kunnen ze er alle belang bij hebben dat een bepaalde zaak niet doorgaat. Ik denk dat het vooral een deontologische kwestie is. Iedereen die in dergelijke comités zit, moet daar trouwens rekening mee houden.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer De Gucht, ik zal niet ingaan op uw vragen over de GIMV en Tractebel. Ik kan dat beter op een ander moment doen.

De heer Karel De Gucht : Ik zal u daar met plezier en op korte termijn over interpellieren.

Minister Eric Van Rompuy : U zult op dat punt klare standpunten krijgen van de Vlaamse regering.

Ik zou willen besluiten. Dit is niet het wondermiddel waarmee de Vlaamse economie als bij toverslag nieuwe starters en groeiers zal krijgen, het kan wel een bijdrage betekenen aan de vernieuwing van onze economie.

Eén cijfer is me de laatste maanden opgevallen. België heeft slechts 7 percent starters op zijn totaal aan ondernemingen. In Nederland bedraagt dat cijfer 10 percent. In Duitsland en Frankrijk ligt het zelfs nog hoger. We hebben veel te weinig starters. Vorig jaar zijn iets meer dan 7.000 vennootschappen opgericht. Als we daar de eenmansondernemingen bijtellen, komen we aan ongeveer 35.000 starters tegenover 4.000 faillissementen in Vlaanderen. Het beeld is dus niet volledig somber, maar toch.

Een studie van professor Sleuwagen van de KU Leuven, toont aan dat de startende ondernemingen tussen 1985 en 1994 verantwoordelijk zijn voor 26 percent van alle nieuwe jobs in België. Eén kwart van de nieuwe jobs komt tot stand in de nieuwe ondernemingen. Als we met dit decreet het cijfer van de starters kunnen opkrikken en vooral, als we de ondernemingen die willen doorgroeien een kans kunnen geven, mogen we tevreden zijn.

We hopen dat dit systeem een succes wordt in de komende jaren. Ik hoop dat mijn verre opvolger het, net als in Nederland, over veertien jaar kan afschaffen, omdat het zijn taak volbracht heeft. Een van de succespunten van de Nederlandse economie zijn de sterkere KMO's, die over meer risicodragend kapitaal beschikken en een groter eigen vermogen hebben. Als we dit decreet goedkeuren, hebben we belangrijk werk geleverd, zonder te geloven dat dit een miraculeuze oplossing is. *(Applaus bij de CVP, de SP, de VLD, AGALEV en de VU)*

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? *(Neen)*

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet tot regeling van de toekenning van een waarborg als verliesgarantie voor het verstrekken van risicokapitaal.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid als bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

In dit decreet wordt verstaan onder :

1° ondernemingen :

natuurlijke personen die koopman zijn of een zelfstandig beroep uitoefenen, de handelsvennootschappen en de vennootschappen die de rechtsvorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen en die beschikken over een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest, of zich ertoe verbinden in het Vlaamse Gewest een exploitatiezetel te vestigen, ongeacht of zij naar Belgisch dan wel naar buitenlands recht werden opgericht. Indien wettelijk vereist dienen zij houder te zijn van een BTW-nummer. Zij dienen ingeschreven te zijn in hetzij het handelsregister, hetzij het register van de burgerlijke vennootschappen of het ambachtsregister afhankelijk van hun juridische hoedanigheid.

Bovendien moeten zij voor het verkrijgen van de waarborg en voor het behoud ervan voldoen aan de voor hen van toepassing zijnde wettelijke bepalingen betreffende vestiging, uitbreiding en exploitatie, alsook aan de vigerende milieureglementering ;

2° participatiemaatschappij :

publiek- of privaatrechtelijke rechtspersonen, ongeacht hun nationaliteit, opgericht in de vorm van een vennootschap, en die aan de volgende voorwaarde voldoet :

Voorzitter

zowel het maatschappelijk doel als de reëel uitgevoerde activiteiten omvatten hoofdzakelijk het verstrekken van risicokapitaal aan ondernemingen, andere dan met haar verbonden ondernemingen ; waarbij verbonden ondernemingen dient begrepen in de zin van hoofdstuk III, Deel I, IV.A. van de bijlage bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1976 met betrekking tot de jaarrekening van de ondernemingen, gewijzigd bij artikel 3 van het koninklijk besluit van 6 maart 1990 en bij artikel 11 van het koninklijk besluit van 30 december 1991 ;

3° participatie :

aandelen, uitgegeven door een onderneming, rechtstreeks geplaatst bij een participatiemaatschappij die daarop stort in contanten, ongeacht of deze terzelfder tijd ook winstbewijzen verwerft ;

4° achtergestelde lening :

het verstrekken van fondsen op achtergestelde basis betekent dat in situaties van samenloop van alle schuldeisers op het gehele vermogen van de debiteur of emittent, met name bij diens faillissement, aanvraag tot gerechtelijk akkoord of vrijwillige of gedwongen vereffening, de achtergestelde schuldeiser onherroepelijk afstand doet van zijn recht op een gelijke behandeling ten opzichte van de andere niet-bevoorrechte schuldeisers ; de achtergestelde schuldeiser aanvaardt, met andere woorden, dat de debiteur of emittent, in diezelfde situaties van samenloop, slechts verplicht is hem te betalen nadat vooraf alle andere schuldeisers zijn betaald of de nodige sommen hiertoe in consignatie zijn gegeven ;

5° risicokapitaal :

participatie en/of achtergestelde lening door de participatiemaatschappij ter beschikking gesteld van een onderneming.

– *Aangenomen.*

Artikel 3

§ 1. De waarborg kan alleen worden verkregen en behouden voorzover er een aanwijsbare band is tussen doel en risicokapitaal, waarbij het doel ertoe moet strekken de onderneming via risicokapitaal

start- of groeimogelijkheden te geven in toekomstgerichte activiteiten of procédés ;

§ 2. Opdat de participatiemaatschappij de waarborg zou verkrijgen, moet de onderneming, waarvoor om de waarborg wordt verzocht, tevens voldoen aan volgende voorwaarden :

a) het aantal werknemers mag niet meer dan 100 bedragen. Het aantal kan berekend worden hetzij aan de hand van de criteria vastgesteld in het koninklijk besluit van 4 augustus 1996 betreffende de sociale balans, hetzij op basis van een RSZ-attest met vermelding van het aantal gepresteerde arbeidsdagen en de arbeidsregeling ;

b) een jaaromzet hebben van ten hoogste 40 miljoen ECU of een balanstotaal van maximaal 27 miljoen ECU ;

c) geen 25 procent van het maatschappelijk kapitaal mag in het bezit zijn van een of meerdere grote ondernemingen, met uitzondering van openbare investeringsmaatschappijen of participatiemaatschappijen of institutionele beleggers, mits geen controle wordt uitgeoefend ;

d) zich engageren de Europese "de minimis" faciliteit van 6 maart 1996 na te leven en meer bepaald de voorwaarde dat alle directe steun die zij zullen verwerven niet hoger zal zijn dan 100.000 ECU over een periode van 3 jaar ingaand vanaf de toekenning tot waarborgverlening.

Indien de begunstigde onderneming niet wenst te opteren voor toepassing van de "de minimis" faciliteit wordt onderhavige garantieregeling als steun in de zin van artikel 92, lid 1, van het Europees Verdrag beschouwd. De onderneming dient dan de directe steun die impliciet is in de garantieregeling te verrekenen in de steunplafonds die door de Europese Commissie opgelegd worden voor specifieke investeringen ;

e) niet uitgesloten zijn van het recht op expansiesteun door of krachtens de wetten van 30 december 1970 betreffende de economische expansie, 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering of het decreet van 15 december 1993 tot bevordering van de economische expansie in het Vlaamse Gewest en hun uitvoeringsbesluiten en toepassingsrichtlijnen.

De Vlaamse regering zal de wijze van berekening van tewerkstelling, balanstotaal, jaaromzet en maatschappelijk kapitaal bepalen conform de Europese kaderregeling met betrekking tot het

Voorzitter

midden- en kleinbedrijf van 23 juli 1996, aangepast bij aanbeveling van de Europese Commissie van 3 april 1996.

Op basis van een aanmelding "Staatssteun N 261/96" bij de Europese Commissie werd onderhavige waarborgregeling als vallend onder de "de minimis" faciliteit beoordeeld, waardoor deze niet ressorteert onder artikel 92, lid 1, en artikel 93, lid 3, van het EG-verdrag. Omdat de "de minimis" faciliteit wordt nageleefd kan de Vlaamse regering de omstandigheden bepalen waarin kan worden afgeweken van de restricties met betrekking tot de ondernemingsdefinitie op het gebied van omzet, balanstotaal en het onafhankelijkheids criterium ;

§ 3. De participatiemaatschappij moet aan de volgende voorwaarden voldoen om de waarborg te verkrijgen en te behouden :

a) het bewijs dient geleverd te worden dat de participatiemaatschappij financieel in de voorwaarden verkeert om haar statutaire doelstellingen te halen ;

b) de participatiemaatschappij mag geen sociale en/of fiscale achterstallen hebben en dient een reglementaire boekhouding te voeren ;

c) de jaarrekening van de participatiemaatschappij dient tijdig neergelegd te zijn bij de Balanscentrale van de Nationale Bank ;

d) de participatiemaatschappij dient te beschikken over een commissaris-revisor en zal op elk ogenblik inzage geven in de boekhouding, inlichtingen verschaffen op aanvraag en alle medewerking verlenen aan de bevoegde diensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap of de door haar aangestelde instellingen met het oog op de toepassing van dit decreet ;

e) de participatiemaatschappij dient er zich toe te verbinden en het bewijs te leveren tijdens de waarborgperiode minimum 1 dag per maand te zorgen voor de begeleiding van het bedrijf en ondersteuning van het bedrijfsmanagement. De Vlaamse regering bepaalt wat onder begeleiding dient te worden verstaan en bepaalt er tevens de modaliteiten van ;

f) de participatiemaatschappij beoogt met de risicokapitaalverstrekking voornamelijk winst op middellange en lange termijn en kan beroep doen op een substantiële ervaring of deskundigheid in het verstrekken van risicokapitaal.

De dochtervennootschappen van voor rekening van het Vlaamse Gewest handelende publiekrechtelijke investeringsmaatschappijen en de ermee verbonden afzonderlijke fondsen, kunnen deze waarborgregeling niet krijgen indien het risicokapitaal dat zij verstrekken rechtstreeks of onrechtstreeks voor rekening van het Vlaamse Gewest gebeurt.

§ 4. De Vlaamse regering kan bijzondere voorwaarden bepalen waaraan de aanvragers en de ondernemingen, waarin geparticipeerd wordt of waaraan een achtergestelde lening wordt toegekend, moeten voldoen teneinde de waarborg te verkrijgen of te behouden.

– *Aangenomen.*

Artikel 4

De ondernemingen, waarop het decreet van 31 juli 1990 tot reorganisatie van de Vlaamse Commissie voor Preventief Bedrijfsbeleid van toepassing is, dienen zich te verbinden de aanbevelingen van deze Commissie op te volgen, tenzij gegrond bevonden tegenargumentatie, overeenkomstig de procedure voorzien in het decreet van 31 juli 1990, willen zij in aanmerking komen voor de toekenning en/of het behouden van de waarborg.

– *Aangenomen.*

Artikel 5

De participatiemaatschappij en de aandeelhouders en/of de onderneming sluiten een overeenkomst betreffende het verlenen van risicokapitaal, onder voorbehoud van het verlenen van de waarborg.

Op grond van deze overeenkomst dient de participatiemaatschappij bij het Vlaamse Waarborgfonds bedoeld bij artikel 14 van het decreet van 15 december 1993 tot bevordering van de economische expansie in het Vlaamse Gewest, een aanvraag in tot het verkrijgen van de waarborg.

Het Vlaamse Waarborgfonds kan de vorm van de aanvraag vaststellen.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 6

De Vlaamse regering stelt, op advies van het Vlaamse Waarborgfonds, het intern werkingsreglement van het beheerscomité van het Vlaamse Waarborgfonds inzake waarborg voor risicokapitaal vast. Het werkingsreglement bepaalt de wijze van beoordelen van de voorwaarden waaronder de waarborg wordt verleend, van de investeringscriteria, het ondernemingsplan en het financieringsplan, de voortgangsbewaking- en begeleidingswerkzaamheden, de mee te delen documenten en de mogelijke vormen van controle en rapportering.

Het Vlaamse Waarborgfonds beslist over de toekenning van de waarborg overeenkomstig het werkingsreglement.

– *Aangenomen.*

Artikel 7

Onverminderd de verplichtingen die hun door een wet, een decreet of een besluit zijn opgelegd en buiten de gevallen waarin ze in rechte dienen te getuigen, mogen de leden van het beheerscomité van het Vlaamse Waarborgfonds, de ambtenaren die hen bijstaan en de externe deskundigen die in opdracht van voornoemd comité analyses hebben verricht, geen ruchtbaarheid geven aan de gegevens of feiten waarvan zij bij het uitvoeren van hun opdracht kennis krijgen.

Alle personen die ambtshalve van deze gegevens of feiten kennis krijgen hebben dezelfde zwijgplicht.

– *Aangenomen.*

Artikel 8

§ 1. De participatie of achtergestelde lening dient aan de volgende voorwaarden te voldoen om in aanmerking te kunnen komen voor de waarborgverlening :

1° de minimumduur van de achtergestelde leningen is 7 jaar, de participatie is in principe beperkt in de tijd ;

2° het minimumbedrag van de te waarborgen participatie dient per onderneming 3 miljoen frank te bedragen, bij achtergestelde lening of beide samen dient dit per onderneming minstens 5 miljoen frank te belopen, het maximumbedrag is 40 miljoen frank. Het maximaal gewaarborgde gedeelte wordt bepaald in artikel 9. De participatie kan slechts gewaarborgd worden ten belope van het in contanten volstorte bedrag ;

3° het verstrekt risicokapitaal mag de participatiemaatschappij niet in de mogelijkheid stellen meerderheidsaandeelhouder te worden ;

4° het gewaarborgd gedeelte kan per onderneming maximaal 20 miljoen frank bedragen ;

5° het rendement op het eigen vermogen en de achtergestelde leningen, inclusief het niet-gewaarborgde deel, uitgekeerd aan de verstrekkers ervan, mag gedurende de waarborgperiode niet hoger liggen dan de rentevoet van de lineaire obligaties op vijf jaar, vermeerderd met een risicopremie van 2,5 procent, tenzij de door de Europese Commissie gehanteerde referentierentevoet van de lidstaat hoger ligt. Tevens dient de rentevoet van de achtergestelde lening(en) minstens gelijk te zijn aan de door de Europese Commissie gehanteerde referentierentevoet van de lidstaat en moet het financieringsplan op een realistische wijze een zelfde minimumrendementsverwachting met betrekking tot de totale participatie onderbouwen.

Onder rendement wordt verstaan : dividenden, rente, tantièmes en managementsvergoedingen, tenzij deze overeenstemmen met geleverde prestaties at arm's length volgens criteria die zijn opgenomen in het intern reglement van het beheerscomité van het Vlaamse Waarborgfonds ;

6° de aflossing van de niet-converteerbare achtergestelde leningen of van het gedeelte ervan dat niet converteerbaar is, dient in gelijke, jaarlijkse, halfjaarlijkse, driemaandelijke of maandelijkse schijven plaats te vinden, terwijl een vrijstelling van minstens 2 jaar contractueel dient te worden ingebouwd, voor de terugbetaling van het principaal ;

7° als de waarborg betrekking heeft op een participatie en op een achtergestelde lening, wordt de waarborg vooreerst aangerekend op de participatie ;

8° winstbewijzen ressorteren niet onder de waarborgregeling.

§ 2. De Vlaamse regering kan te allen tijde extra voorwaarden bepalen, onder meer met betrekking

Voorzitter

tot de voorwaarden waaraan geoorloofde inkoop van eigen aandelen met toepassing van artikel 52 bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen moet voldoen en op portageovereenkomsten en andere financiële technieken die van aard kunnen zijn het oorspronkelijke risico van de participatiemaatschappij te verkleinen ten nadele van de onderneming.

– *Aangenomen.*

Artikel 9

§ 1. Nadat het Vlaamse Waarborgfonds de waarborg heeft toegekend, treedt de overeenkomst inzake risicokapitaal, gesloten tussen de onderneming en de participatiemaatschappij, in werking. De waarborg wordt toegekend voor een periode van maximaal 5 jaar, die een aanvang neemt zes maanden nadat de overeenkomst in werking is getreden.

§ 2. De waarborg wordt toegekend voor de terugbetaling aan de participatiemaatschappij van het definitieve verlies op het gewaarborgd gedeelte van het risicokapitaal.

Het gewaarborgd gedeelte wordt bepaald door de hierna vermelde percentages toe te passen op de volstorte te waarborgen participatie en/of achtergestelde lening, waarbij dit meteen het maximaal mogelijk terugbetaalbare verlies inhoudt. De percentages bedragen :

- bij een participatie 30 procent van het verlies het eerste jaar, 40 procent het tweede jaar, 50 procent het derde jaar, 50 procent het vierde jaar, 50 procent het vijfde jaar ;
- bij een achtergestelde lening bedraagt de waarborg respectievelijk 20 procent, 25 procent, 30 procent, 30 procent en 30 procent.

De Vlaamse regering bepaalt wat onder definitief verlies moet worden verstaan, hoe het berekend wordt en op welke wijze en in welke verhouding het dividend, voortvloeiend uit de vereffening of uit het faillissement van de onderneming, moet worden aangerekend tussen de participatiemaatschappij en het Vlaamse Waarborgfonds.

§ 3. De toekenning van de waarborg is afhankelijk van het betalen van een eenmalige bijdrage door

de participatiemaatschappij van 0,875 procent op het bedrag van het verstrekt risicokapitaal, waarvoor de waarborg wordt gevraagd aan het Vlaamse Waarborgfonds. Er zijn geen bijdragekosten voor de onderneming.

Op dit artikel is er een amendement van de heer De Gucht dat luidt als volgt :

Artikel 9

In § 2 het tweede lid vervangen door wat volgt :

"Het gewaarborgd gedeelte wordt bepaald door de hierna vermelde percentages toe te passen op de volstorte te waarborgen participatie en/of achtergestelde lening, waarbij dit meteen het maximaal mogelijk terugbetaalbare verlies inhoudt. De percentages bedragen :

- 50 procent van het verlies het eerste en het tweede jaar ;
- 40 procent van het verlies het derde en het vierde jaar ;
- 30 procent van het verlies het vijfde jaar."

De stemmingen over het amendement en het artikel worden aangehouden.

Artikel 10

De participatiemaatschappij dient, in de vorm te bepalen door de Vlaamse regering, een aanvraag in tot terugbetaling bij het Vlaamse Waarborgfonds. Het beheerscomité beslist over de aanvraag. Het beheerscomité vordert jaarlijks de terugbetaalde verliezen terug ten laste van het Fonds voor economische expansie en regionale reconversie – kleine ondernemingen, bedoeld in artikel 2, § 4, van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991.

– *Aangenomen.*

Artikel 11

Het totale bedrag aan bij toepassing van dit decreet openstaande risico's wordt vastgesteld op

Voorzitter

een omloop van 3 miljard frank met mogelijkheid voor de Vlaamse regering dit bedrag met schijven van telkens 1 miljard frank te verhogen tot maximaal 5 miljard frank.

– *Aangenomen.*

Artikel 12

§ 1. Bij niet-naleving van de opgelegde voorwaarden vervalt de waarborg.

De Vlaamse regering bepaalt in welke bijkomende gevallen de toegekende waarborg wordt ingetrokken.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt hoe de overdracht van het gewaarborgde risicokapitaal naar een andere participatiemaatschappij wordt geregeld, welke de gevolgen zijn op de waarborgverlening in geval van overdracht of verkoop, geheel of gedeeltelijk, van het bedrijf dat het gewaarborgde risicokapitaal heeft bekomen en de mogelijke vormen van controle en rapportering.

– *Aangenomen.*

Artikel 13

Het willig en oneigenlijk beroep dient te worden ingeleid bij het beheerscomité van het Vlaamse Waarborgfonds, het hiërarchisch beroep bij de Vlaamse regering en het eindberoep bij de Raad van State of een burgerlijke rechtbank.

– *Aangenomen.*

Artikel 14

In artikel 14, § 2, eerste zin, van het decreet van 15 december 1993 tot bevordering van de economische expansie in het Vlaamse Gewest wordt het woord "twaalf" vervangen door de woorden "maximum dertien".

Artikel 14, § 2, 1°, van hetzelfde decreet wordt als volgt gewijzigd :

"vijf leden op voordracht van de Vlaamse regering van wie minstens twee leden aanwijsbare ervaring hebben inzake risicokapitaal.

De Vlaamse regering legt bij besluit de rechtspersoonlijkheid van het Vlaamse Waarborgfonds, de toewijzing van het beheerscontract, de samenstelling van het beheerscomité en de onverenigbaarheden vast. Deze regeling vindt ingang op 1 januari 1999."

Op dit artikel is er een amendement van de heer De Gucht dat luidt als volgt :

Artikel 14

In de bij het tweede lid voorgestelde tekst van artikel 14, § 2, 1°, in het laatste lid, voor de laatste zin, de volgende tekst invoegen :

"In het bijzonder zullen de leden geen band van afhankelijkheid mogen hebben ten opzichte van de participatiemaatschappijen. Zij nemen niet deel aan de beraadslagingen en beslissingen van het dossier waarvan zij betrokken partij zijn."

De stemmingen over het amendement en het artikel worden aangehouden.

Artikel 15

De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

MOTIE VAN ORDE**Voorstel tot spoedbehandeling**

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, ik vraag de spoedbehandeling voor het voorstel van resolutie betreffende het Nederlandstalig secundair onderwijs in Brussel.

De voorzitter : We zullen ons deze namiddag voor de stemmingen over de spoedbehandeling van het voorstel van resolutie van de heren Huybrechts en Van Nieuwenhuysen betreffende het Nederlandstalig secundair onderwijs te Brussel uitspreken.

Het incident is gesloten.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heren Georges Cardoen, Johan De Roo en Bart Vandendriessche betreffende het optimaal inschakelen van mindervaliden in het arbeidsproces – 374 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 6

Bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het voorstel van resolutie van de heren Cardoen, De Roo en Vandendriessche betreffende het optimaal inschakelen van mindervaliden in het arbeidsproces, waarvan het opschrift door de commissie werd gewijzigd als volgt : voorstel van resolutie betreffende het optimaal inschakelen van gehandicapten in het arbeidsproces en dat luidt als volgt :

Het Vlaams Parlement,

– gelet op

1. de inspanningen van de Vlaamse regering om de werkloosheid terug te dringen ;
2. de relatief grote moeilijkheden die gehandicapten ondervinden om een passend werk te vinden ;
3. de mogelijkheden die ontegensprekelijk bestaan bij provinciebesturen, gemeentebesturen en OCMW's om gehandicapten een aangepaste betrekking te bieden dicht bij huis ;

– verzoekt de Vlaamse regering

1. werk te maken van een volwaardige inschakeling van gehandicapten in het arbeidsproces, meer speciaal door de provinciebestu-

ren, gemeentebesturen en OCMW's op te leggen een quotum van minimum 2,5 percent gehandicapten in dienst te nemen, berekend op hun vaste personeelsformatie ;

2. de sociale partners aan te bevelen de Collectieve Arbeidsovereenkomst nummer 26 van 15 oktober 1976, die algemeen bindend werd verklaard bij koninklijk besluit van 11 maart 1977 en die enkel van toepassing is voor de inschakeling van gehandicapte personen in het arbeidsproces in de privé-sector, te verruimen tot de provinciebesturen, de gemeentebesturen en OCMW's.

De bespreking is geopend.

De heer Deprez, verslaggever, heeft het woord .

De heer Paul Deprez, verslaggever, (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het voorstel van resolutie dat voorligt en dat afkomstig is van de heren Cardoen, De Roo en Vandendriessche, moet in de volgende context gesitueerd worden.

Er bestaat in de privé-sector reeds geruime tijd een CAO voor de toepassing in verband met de tewerkstelling van gehandicapten. De auteurs vragen in de resolutie dat dit systeem van toepassing zou worden bij de lokale besturen opdat meer gehandicapten ook bij de lokale besturen, zouden kunnen werken. Ze vragen in hun resolutie aan de Vlaamse regering dat ze het nodige zou doen om dit mogelijk te maken. Ze stellen voor om aan de lokale besturen een quotum op te leggen van tewerk te stellen gehandicapte personen ten belope van 2,5 percent van de personeelsformatie.

Er was grote eensgezindheid in de commissie over het principe van verplichte tewerkstelling van personen met een handicap in de lokale besturen. Deze resolutie werd dan ook eenparig aangenomen. Er werd wel aan toegevoegd dat niet alleen de gemeentebesturen en de OCMW's, maar ook de provinciebesturen zich aan het verplichte quotum van 2,5 percent tewerkstelling van mindervaliden zouden moeten houden.

Ik wil er nog eens op wijzen dat een resolutie niet de bedoeling kan hebben om een gedetailleerde, precieze regeling voorop te stellen die bepaalt volgens welke modaliteiten dit systeem moet worden ingevoerd. Met deze resolutie wil men aan de Vlaamse regering vragen een duidelijk systeem uit te werken dat toepasselijk is op de gemeentebesturen, de OCMW's en de provinciebesturen. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Cardoen heeft het woord.

De heer Georges Cardoen : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wens mijn oprechte dank te betuigen aan de verslaggever die een beknopte maar volledige weergave heeft gegeven van het debat dat zich in de commissie heeft afgespeeld.

Onze samenleving heeft de fundamentele opdracht om gehandicapten volwaardig aan het maatschappelijke leven te laten deelnemen, zowel op sociaal, cultureel als economisch vlak. Dit is geen gemakkelijke opdracht. Door de hoge werkloosheid is het voor fysisch of lichamelijk gehandicapten nagenoeg onmogelijk om een passende job te vinden. Ze worden weggedrukt door het grote aanbod aan valide werkzoekenden. Zo dreigen ze langdurig, zo niet voor altijd, werkloos te blijven. Heel wat licht tot matig gehandicapten, zowel fysisch als mentaal, kunnen perfect aan de slag in aangepaste betrekkingen. Een hele reeks taken kunnen door gehandicapten probleemloos worden uitgevoerd wanneer die afgestemd worden op de aard en de ernst van het handicap. In april 1995 werd door de toenmalige minister van Welzijn een rondetafelconferentie geconvoceerd over de tewerkstelling van gehandicapte personen. Twaalf aanbevelingen werden toen opgesteld om de integratie van personen met een handicap in het arbeidsmilieu te versterken en om beschutte vormen van arbeid te waarborgen voor wie daar nood aan heeft. Toch heeft een belangrijke groep van deze mensen nog steeds geen uitzicht op werk, en dat betreuren we ten zeerste.

Verschillende initiatieven werden al genomen om de tewerkstelling te bevorderen. Ik verwijs in dit verband naar de wet van 16 april 1963 betreffende de sociale reclassering van mindervaliden, die een algemene verplichting oplegde om een bepaald aantal mindervaliden tewerk te stellen. Voor de lokale en provinciale besturen werden door de federale regering uitvoeringsbesluiten uitgevaardigd. Zij moeten voor elke groep van 55 voltijdse betrekkingen minstens één gehandicapte tewerkstellen. Voor de particuliere sector laten de uitvoeringsbesluiten helaas nog steeds op zich wachten.

Ook de sociale partners hebben al stappen gezet tot stimulering van de tewerkstelling van gehandicapten. CAO nummer 26 van 15 oktober 1976 voorziet in een overheidstussenkomst voor de werkgever voor het gedefinieerd rendementsverlies als gevolg van de tewerkstelling van een gehandicapt persoon. Deze CAO is enkel van toepassing op de tewerkstelling van mindervaliden in de parti-

culiere sector. Hier bestaat dus een leemte ten aanzien van gemeenten en provincies.

Ik vermeld terloops dat de heer Stassen en ikzelf een amendement hebben ingediend in een poging om de terminologie te uniformiseren : wij spreken consequent van personen met een handicap.

We stellen helaas vast dat niet alle lokale en provinciale besturen aan hun wettelijke tewerkstellingsverplichting voldoen. Precieze cijfers hierover heb ik tevergeefs pogen te achterhalen. Een ander tekort is dat sommige besturen niet onder het toepassingsgebied vallen.

Het is om al deze redenen belangrijk dat dit Vlaams Parlement een nieuw en krachtig signaal geeft. De gehandicapten hebben evenwel geen boodschap aan nieuwe ronkende verklaringen of lege dozen. Het parlement formuleert een maatschappelijk doel en geeft huiswerk mee aan de Vlaamse regering om dit doel te realiseren. De regering en haar diensten krijgen een dubbele opdracht. Ten eerste moeten ze ervoor zorgen dat de bestaande wetgeving wordt toegepast. Ten tweede moet ze nieuwe initiatieven nemen om de impact van de maatregelen te veralgemenen. Wij pleiten voor een quotum van ten minste 2,5 procent gehandicapten, berekend op de vaste personeelsformatie.

Ik wil hier ook wijzen op het grote belang van de beschutte vormen van arbeid. Niet voor alle gehandicapten behoort een arbeidsplaats in het open arbeidscircuit tot de mogelijkheden. Ook zij hebben recht op professionele integratie. De beschutte tewerkstelling kan daarenboven een schakel vormen met de open arbeidsmarkt.

Tot slot vraag ik dat men zou onderzoeken hoe eventueel rendementsverlies kan worden gecompenseerd. Het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap kan hierbij een vooraanstaande rol spelen. We bevelen de sociale partners dan ook aan om de CAO nummer 26, die enkel van toepassing is op de tewerkstelling van gehandicapte personen in de particuliere sector, te verruimen.

Ik besluit : wij, indieners van dit voorstel van resolutie, die in de commissie voor Werkgelegenheid en Economische aangelegenheden de steun van alle commissieleden kregen, creëren nieuwe tewerkstellingskansen voor een groep van mensen die zwak staan op de arbeidsmarkt. Gehandicapten hebben evenveel recht op werk als anderen. De Vlaamse overheid kan en moet terzake een voor-

Cardoen

trekkersrol spelen. We zijn ervan overtuigd dat bij de stemming vanmiddag alle parlementsleden zich achter deze stelling zullen scharen. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, zoals de heer Cardoen en de verslaggever reeds hebben vermeld, was er in de commissie eensgezindheid omtrent de inhoud van dit voorstel tot resolutie.

Onze fractie had wel een opmerking over de aanzet van deze resolutie. Er werd gezegd dat deze resolutie werd ingekapseld in een inspanning om de werkloosheid terug te dringen. Wij vonden eigenlijk dat dat niet pastte en we hebben hierover dan ook een amendement ingediend. Op initiatief van de heer Bogaert zijn we echter vanmorgen tot een consensustekst gekomen. We zullen ons amendement dan ook intrekken en vervangen door een aangepast amendement dat niet verwijst naar de werkloosheid in zijn totaliteit, maar naar de werkloosheid binnen de sector van personen met een handicap.

De voorzitter : De heer Sleenckx heeft het woord.

De heer Jef Sleenckx (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, vooraf zou ik de indieners en vooral de heer Cardoen willen bedanken voor hun initiatief. De SP zal deze resolutie met enthousiasme steunen.

Toch wens ik een paar opmerkingen te maken omtrent het gehandicaptenbeleid in het algemeen. Het armoedeverslag en talloze andere studies tonen overduidelijk aan dat in het kader van de preventieve aanpak van de maatschappelijke problemen van de kansarmen, meer bepaald oudere werknemers, personen met een handicap, migranten en laaggeschoolde jongeren, er vooral iets moet worden gedaan aan hun slinkende kansen op de arbeidsmarkt. Er bestaat een trend van toenemende uitsluiting van risicogroepen op de arbeidsmarkt. Hieraan moet dringend paal en perk worden gesteld.

Daarom is het verheugend dat er nieuwe stimuli zijn voor de uitbouw van de sociale werkplaatsen. De dwarsverbindingen met de beschutte werkplaatsen mogen niet uit het oog verloren worden. Ook de banenplannen van de Vlaamse en de federale regering bieden ongetwijfeld nieuwe perspectieven voor de risicogroepen. Momenteel blijft de

eindbalans echter negatief. Dit gaat het meest op voor de allerzwaksten, zoals de gehandicapten. Geschat wordt dat er in Vlaanderen momenteel ongeveer 20.000 personen met een handicap op zoek zijn naar werk. Het beleid van minister Martens, verantwoordelijk voor het gehandicaptenbeleid, lijkt mij in dit opzicht niet te voldoen.

De budgetten van tewerkstellingsondersteunende maatregelen binnen het Vlaams fonds verminderen dit jaar in vergelijking met vorig jaar. Ik geef enkele voorbeelden. De tewerkstellingsmaatregelen op de reguliere arbeidsmarkt, ik denk aan CAO nummer 26, zijn met tien miljoen frank verminderd. De beroepsopleiding is verminderd met 32 miljoen frank. De beschutte werkplaatsen zien hun globaal budget weliswaar verhogen met een kleine honderd miljoen frank, dit omwille van de invoering van 80 percent van het minimumloon. Men gaat er in de begroting wel vanuit dat het aantal werknemers in de beschutte werkplaatsen vermindert in vergelijking met de vorige jaren. De Vlaamse minister voor Welzijn gaat hiermee in tegen de logica van het werkgelegenheidsbeleid. Deze logica bestaat er juist in overheidsmaatregelen te doen toenemen indien het aanbod aan jobs aftakelt.

Aan de verdringing van de zwaksten op de arbeidsmarkt moet dringend een eind worden gesteld. De voorliggende resolutie geeft een duidelijke en concrete aanzet hiertoe, maar ook niet meer dan dat. Ze vraagt namelijk maatregelen voor tewerkstelling van gehandicapten bij de openbare besturen op het gemeentelijke en provinciale niveau.

De gemeenten, provincies en OCMW's zijn nu al wettelijk verplicht om een bepaald quotum van gehandicapte werknemers tewerk te stellen. In het KB van 23 december 1977 en in het KB van 6 maart 1978 wordt voorzien dat de gemeenten, de OCMW's en de provincies één op 55 betrekkingen moeten voorbehouden aan personen met een handicap. Dit quotum bedraagt tot op heden nog geen 1,8 percent. Het zou nochtans 1,8 percent moeten bedragen, maar aan dat getal komt men lang niet. Ondanks aandringen van de regering blijkt dat heel wat lokale besturen hier in gebreke blijven. Dit blijkt uit gegevens van de federale regering van begin 1995.

Laat ons nu even terugkomen op de resolutie zelf. Het voorstel van resolutie verhoogt het quotum tot 2,5 percent. Deze verhoging zou zonder bijkomende maatregelen zeer voorbarig zijn, want veel gemeenten bereiken niet eens het huidige lagere quotum.

Sleecx

Daarom bevat de resolutie een tweede vraag aan de Vlaamse regering. De verhoging van het quotum tot 2,5 percent moet worden gekoppeld aan een belangrijke incentive voor de lokale besturen. Die zou de vorm kunnen aannemen van een tussenkomst in het rendementsverlies door het Vlaamse Fonds dat mogelijk wordt door een uitbreiding van CAO 26 waar de heer Cardoen het ook over heeft gehad. CAO 26 geldt momenteel slechts voor de privé-sector. In de resolutie wordt de uitbreiding gevraagd naar de openbare instellingen. Hierdoor zullen de gemeenten niet langer zelf moeten instaan voor het rendementsverlies verbonden aan de tewerkstelling van een persoon met een handicap.

We beseffen dat ook dit onvoldoende is indien het verplichte quotum niet op een adequate manier afgedwongen wordt. De toezichhoudende overheid moet duidelijk optreden. Per provincie en gemeente zou publiekelijk bekend moeten worden gemaakt of al dan niet aan de verplichtingen werd voldaan.

Het gaat natuurlijk niet op dat de uitvoering van het recht op arbeid volledig op de schouders van de overheid wordt gelegd. Ook in de privé-sector moet de tewerkstelling van gehandicapten absoluut verbeteren. Net zoals in de publieke sector moet in de privé-sector een minimale verplichting inzake tewerkstelling van gehandicapten uitvoerbaar worden gemaakt, naast een voluntaristisch beleid en een stimulansenbeleid dat moet leiden tot tewerkstellingskansen voor deze groep.

Voor de gesubsidieerde non-profitsector en de diverse vormen van overheidssteun aan bedrijven kan de afdwingbaarheid gerealiseerd worden door een pro rata-regeling in te schrijven als subsidievoorwaarde. Voor onwillige bedrijven wordt best een boetesysteem voorzien dat een fonds moet spijzen, waardoor gelden vrijkomen om de tewerkstelling van personen met een handicap te bevorderen.

Ik wens zeer duidelijk te zeggen, mijnheer Cardoen, dat uw initiatief zeer lovenswaardig is. Het gaat natuurlijk om een voorstel van resolutie. Gezien de unanimitéit in de commissie ben ik ervan overtuigd dat de regering het voorstel zal steunen. Deze resolutie moet een aanzet zijn. Later zullen we bij de regering nog moeten aandringen om met zeer concrete maatregelen voor de dag te komen. Een resolutie is over het algemeen redelijk vrijblijvend, omdat het een algemeen kader schetst.

De discussie zal vooral over de details gaan. We zullen iets moeten maken dat afdwingbaar is. Dat is het allerbelangrijkste. Op dit ogenblik moet één op 55 werknemers in de openbare instellingen een gehandicapte zijn. Veel gemeenten en OCMW's halen dit quotum niet. Daarom moet de norm van 2,5 percent worden ingeschreven. Zonder het inschrijven van deze norm zouden we telkens zoveel uitvluchten krijgen dat we die norm nooit zouden halen. We zullen dit voorstel dus met enthousiasme goedkeuren, ook al zal de regering verder moeten gaan en een ontwerp van decreet moeten voorleggen waarin de norm van 2,5 percent met kracht wordt afgedwongen. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert (*Op de tribune*) : Voorzitter, collega's, de lengte van mijn boodschap zal omgekeerd evenredig zijn met het belang dat onze fractie hecht aan het voorliggende voorstel van resolutie. Ik sluit mij aan bij de heer Sleecx, die de hele problematiek zowel kadert in het globale Vlaamse beleid op het vlak van gehandicaptenzorg als in het globale Vlaamse tewerkstellingsbeleid. Het fenomeen van de verdringing treft immers niet alleen de gehandicapten, maar de hele werkende klasse, van de laaggeschoolden tot de hogeschoolden. Door een gebrek aan arbeidsplaatsen vallen de zwaksten altijd uit de boot. Daar willen wij iets aan doen. Wij steunen dan ook het voorstel van resolutie, in de stellige hoop dat er ook op het terrein daadwerkelijk iets zal veranderen. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen (*Op de tribune*) : Voorzitter, collega's, ik zal op mijn beurt heel kort zijn. Ten eerste hebben wij een amendement ingediend waarin we de terminologie voor de tweede maal hebben aangepast. Dit heeft niks met haarkloverij te maken, maar alles met ons begrip voor mensen met een handicap die expliciet vragen om als mensen aangesproken te worden. Het is tijd dat we het debat voeren in de juiste terminologie.

Ten tweede sluit ik me op het vlak van het gehandicaptenbeleid grotendeels aan bij de standpunten van de heer Sleecx en de heer Bogaert.

Ten derde moet de resolutie de gemeentebesturen, OCMW's en provinciebesturen oproepen om hun eigen verantwoordelijkheid op te nemen. We kunnen als overheid aan privé-instellingen moeilijk regels opleggen die we zelf niet volgen. Ik vraag me bijvoorbeeld af waarom we onszelf deze norm

Stassen

van 2,5 percent niet opgelegd hebben in de Vlaamse overheidsinstellingen. Ook in ons Vlaams Parlement, mijnheer de voorzitter, zouden we deze norm kunnen invoeren.

Ten slotte treed ik de oproep van de heer Sleenckx bij om deze resolutie in een voorstel van decreet om te zetten, zodat het veel meer wordt dan alleen maar een aanbeveling. (*Applaus*)

De voorzitter : Op dit voorstel van resolutie zijn er amendementen van de heren Stassen en Cardoen en van de heer Bogaert c.s. Het amendement van de heer Laverge werd ingetrokken.

De stemmingen over deze amendementen worden aangehouden.

Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

De bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de aangehouden stemmingen over de amendementen en de hoofdelijke stemming over het voorstel van resolutie houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14.15 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 12.45 uur.*

BIJLAGE

MONDELINGE VRAGEN

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 12 maart 1997

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over het taalgebruik van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest in de faciliteitengemeenten

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Etienne Van Vaerenbergh wijst erop dat hij over deze aangelegenheid reeds mondelinge vragen heeft gesteld aan de ministers Martens en Baldewijns. Minister Luc Martens antwoordde bij die gelegenheid dat de Vlaamse regering ervan uitgaat dat in de faciliteitengemeenten de taalfaciliteiten ten voordele van Franstaligen slechts kunnen toegestaan worden op individuele basis en dat ze uitdovend zijn.

De spreker stelt vast dat er recentelijk enige problemen zijn opgedoken in verband met de toepassing van de taalwetgeving. Zo heeft de minister van Binnenlandse Aangelegenheden samen met de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant een standpunt ingenomen in verband met het marktreglement van de gemeente Dilbeek.

De spreker verwijst naar een brief van 20 februari 1997 uitgaande van de burgemeester van Wezembeek-Oppem. Daarin verklaart de burgemeester aan OVAM dat hij weigert het uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen in het kader van het lopende openbaar onderzoek ter inzage te leggen van de bevolking, zolang hij niet over een volledige vertaling ervan beschikt. De burgemeester baseert zich voor die weigering blijkbaar op een advies van professor Uyttendaele.

Het Arbitragehof heeft gesteld dat de Nederlandse taal de prioriteit geniet in het Vlaams Gewest, dus ook in de taalgrensgemeenten. Enkel individuele burgers kunnen een beroep doen op rechten inzake taalfaciliteiten.

1. Zal dit principe onverkort worden toegepast ?

2. Zal het toezicht strikt worden toegepast, ook wat betreft bovengenoemde brief van de burgemeester van Wezembeek-Oppem ?

3. Hoe is nu de regeling inzake het taalgebruik op openbare markten ? Op dat vlak stellen er zich bijvoorbeeld problemen in Dilbeek en Asse.

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

Wat de problemen in Wezembeek-Oppem inzake het uitvoeringsplan huishoudelijk afvalstoffen betreft, zal de minister bij de administratie nagaan of dit dossier reeds in behandeling is. Hij is alleszins bereid om dit dossier grondig te laten onderzoeken.

De minister verklaart verder dat de mondelinge vraag hem de gelegenheid geeft de stand van zaken weer te geven in verband met enkele hangende dossiers.

In de gemeente Linkebeek zijn er problemen geweest in verband met een brochure van de provincie Vlaams-Brabant. De bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant heeft de professoren Rimanque, Van Orshoven en Velaers opdracht gegeven om dit dossier te onderzoeken. De minister heeft zopas in een brief aan het college van burgemeester en schepenen van Linkebeek gewezen op het advies van de professoren, dat aansluit bij het door de bestendige deputatie vroeger ingenomen standpunt. Aan het college werd meegedeeld dat de provincie Vlaams-Brabant zich uitsluitend mag bedienen van het Nederlands voor het verspreiden van berichten en mededelingen die rechtstreeks aan het publiek worden gericht. De provincie kan dus geen verplichting worden opgelegd om te werken aan een in een andere taal opgestelde brochure.

Het dossier van de verbrandingsoven van Drogenbos hangt samen met een lopend openbaar onderzoek. Strikt genomen kan men stellen dat een vertaling of een terbeschikkingstelling in een tweede taal enkel op individuele aanvraag wordt verstrekt. Men moet er echter rekening mee houden dat het hier een ingrijpend dossier betreft waaraan een openbaar onderzoek is gekoppeld. Het provinciebestuur heeft inzake het administratieve luik van het dossier geen enkel risico willen lopen en heeft vandaar het dossier in de beide talen ter beschikking gesteld. Men kon bovendien verwachten dat voor een dergelijk dossier er meerdere individuele aanvragen zouden komen.

Een derde dossier heeft betrekking op het marktreglement van Dilbeek. De gouverneur zag zich genoodzaakt om tot schorsing van het gemeentelijke reglement over te gaan, omdat men inzake het taalgebruik geen verplichtingen kan opleggen aan particulieren. In overleg tussen het kabinet van de minister, de provincie Vlaams-Brabant en het gemeentebestuur van Dilbeek werd een nieuwe formulering in het reglement opgenomen, die wel voor goedkeuring in aanmerking kan komen. In het reglement dat op 25 februari jongstleden door de gemeenteraad van Dilbeek werd aangenomen, wordt nu gesteld dat particulieren in hun relatie met de plaatselijke overheid het Nederlands zullen gebruiken. Overigens is in de stad Vilvoorde in het verleden een gelijkaardig probleem gerezen. De minister zal aan de stad voorstellen voor eenzelfde oplossing als in Dilbeek te opteren.

3. Repliek

De heer Etienne Van Vaerenbergh meent dat het klaar en duidelijke antwoord van de minister een

oplossing kan bieden voor de vele problemen die inzake de naleving van de taalwetgeving bestaan.

Verwijzend naar het dossier van de verbrandingsoven van Drogenbos, is hij verder verheugd over het standpunt dat enkel een individuele burger kan vragen om de vertaling van het dossier. Dat impliceert dat er geen automatische vertaling moet plaatsvinden.

De spreker stelt verder dat het voldoende is als na een individuele aanvraag de essentie van een dossier wordt vertaald. De gemeente Wezembeek-Oppem bijvoorbeeld beschikt over een vertaling van de beknopte versie van het uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen. Het gemeentebestuur gaat evenwel te ver als het de organisatie van het openbaar onderzoek koppelt aan het beschikken over een volledige vertaling van het uitvoeringsplan. De spreker vraagt of de minister dit probleem van de al of niet volledige vertaling kan laten onderzoeken.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 12 maart 1997

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de hervorming van de intercommunale verenigingen*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Eienne Van Vaerenbergh verwijst naar een aankondiging door de minister betreffende de hervorming van de intercommunales. In het Waals Gewest werd de wet op de intercommunales reeds gewijzigd. Ook de Vlaamse administratie treft reeds enige tijd voorbereidingen met het oog op een hervorming. Intussen werd de Commissie Bestuurlijke Organisatie opgericht, waarin aandacht wordt besteed aan de intercommunales in het kader van de bestuurlijke organisatie in Vlaanderen.

Wat is nu de stand van zaken wat betreft de aangekondigde hervorming van de intercommunales en de werkzaamheden van de Commissie voor Bestuurlijke Organisatie ?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

De minister stelt dat de Commissie Bestuurlijke Organisatie bezig is om de conclusies af te ronden.

De voorzitter van de commissie, de heer Filip De Rynck, zal vervolgens het gedetailleerd eindrapport uitschrijven. Bovendien zal voorzien worden in een samenvattend eindrapport, dat op een grote schaal kan worden verspreid en op basis waarvan de discussie kan worden aangezwengeld. De minister verwacht dat hij het eindrapport tegen het einde van deze maand in zijn bezit zal hebben.

Betreffende de intercommunales zijn er in de Commissie Bestuurlijke Organisatie een aantal krijtlijnen getrokken die als basis dienen voor een voorontwerp van decreet. De minister acht het alleszins aangewezen de conclusies van de Commissie Bestuurlijke Organisatie af te wachten vooraleer een voorontwerp van decreet betreffende de intercommunales in te dienen.

De minister stelt voor om in de loop van april het eindrapport van de Commissie Bestuurlijke Organisatie aan het Vlaams Parlement voor te stellen op dezelfde dag als het eindrapport publiek wordt gemaakt. Op die manier wordt het Parlement uit de eerste hand geïnformeerd. Vervolgens kan een grondige discussie worden aangevat en kunnen de betrokken actoren uitgenodigd worden voor een hoorzitting. Het voorontwerp van decreet betreffende de intercommunales zou tegen einde april 1997 aan de Vlaamse regering kunnen worden voorgelegd.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 12 maart 1997

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over het opvang en onthaalbeleid voor de Brusselse inwijkelingen vanuit Vlaanderen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Walter Vandenbossche wijst erop dat de Vlaamse Gemeenschap in Brussel in het verleden geen toegang had tot de gemeentelijke bevolkingsregisters. Daardoor was men niet op de hoogte van het feit welke Vlamingen de stad verlieten of integendeel in de stad kwamen wonen. Dat leverde uiteraard problemen op om met die Vlamingen te communiceren vanuit de Vlaamse Gemeenschap.

De voorzitter van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, de heer Robert Garcia, heeft dan het initiatief genomen om over dit probleem de bevoegde Vlaamse minister aan te spreken. De minister heeft hierop positief gereageerd door de Vlaamse steden en gemeenten aan te sporen de gegevens van hun uitwijkelingen naar Brussel door te geven aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Toch is er een probleem op dit vlak. De minister heeft aan de voorzitter van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie de toezegging gedaan dat de Raad en zijn voorzitter toegang hebben tot het Rijksregister. Volgens de spreker is dit een vergissing van materiële aard. De toestemming zou moeten zijn verleend aan de voorzitter of aan het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, die dan bij collegebesluit de administratie van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie kan belasten met de uitvoering.

Waarom heeft de minister de gemeenten opgeroepen de adressen van hun inwijkelingen naar Brussel mee te delen aan de voorzitter van de VGC – die terzake geen functionele bevoegdheid heeft – in plaats van aan de administratie van de VGC ? Is de minister bereid op dit vlak een correctie door te voeren ?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

Volgens de minister is het belangrijk dat men vanuit Vlaanderen op het vlak van het doorgeven van de bedoelde gegevens enige ondersteuning kan aanbieden aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Vandaar was hij onmiddellijk bereid om in te gaan op de vraag van de voorzitter van de Raad van de VGC. Omdat die voorzitter daaromtrent alle initiatieven heeft genomen en alle briefwisseling heeft verzorgd, mocht men ervan uitgaan dat de gegevens aan hem konden worden overgemaakt en dat deze vervolgens op de meest optimale manier zouden doorstromen.

Indien er zich in de praktijk een probleem zou stellen, is de minister bereid om dit te onderzoeken en daartoe ook contact op te nemen met de voorzitter van de VGC.

Intussen werd vanuit de VGC een aanvraag ontvangen om toegang te verkrijgen tot het Rijksregister. Het desbetreffende Koninklijk Besluit zou klaar zijn, zodat binnen enkele maanden alle problemen van de baan zullen zijn.

3. Repliek

De heer Walter Vandenbossche wenst in dit dossier geenszins de verdiensten van de voorzitter van de Raad van de VGC in twijfel te trekken, maar hij blijft er wel bij dat, zuiver functioneel gezien, het gaat om een bevoegdheid van het College van de VGC.

– *Het incident is gesloten.*